

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပန်းချီခွင်

ဒုတိယ သက်တံ

စာမူခွင့်ပြုချက်..... ၅၀၀၀၅၅၀၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်... ၅၀၀၄၀၅၀၄၀၀
ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၁၀ မေလ

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀-အုပ်

တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - L လမ်း

စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

၈၉၅.၀၃

ပန်းသီဗိုင်း

ဒုတိယသက်တံ/ ပန်းသီဗိုင်း - ရန်ကုန်

ဉာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၀

၂၄၀ - စာ ၁၂၂ X ၁၇၂ စင်တီမီတာ

(၁)ဒုတိယသက်တံ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ်(က)၊ သုခဝတီလမ်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စိမ့်ဖြူတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေတည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) -ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ❖ အဓိကရုဏ်း၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မင်းသိင်္ခ

ဒုတိယသက်တံ

အခန်း(၁)

ချောသစ်အတွက်တော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ကျဉ်းလွန်း
သလိုပါ။ သွားရ လာရ လည်ရ ပတ်ရတာ ငြီးငွေ့သွားပြီ။ ကျောင်း
ပြီးသွားတော့ မေမေက အလုပ်မဝင်ခင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦး သမီးရယ်ဟု တိုက်တွန်းခဲ့လို့သာ...

တစ်နေ့တစ်နေ့ ရုပ်ရှင်ကြည့် စပါမားကတ်တွေ လျှောက်
သွားကြတော့ ရိုးအီလာ၏။

စာအုပ်အတန်းဆိုင်၊ ဗီဒီယိုခွေဆိုင်လည်း ညစဉ်လိုလို ရောက်သည်။

ကွန်ပျူတာဂိမ်းဆော့ရတာလည်း စိတ်မပါချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေကိုပြောပြီး ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်သည်။ ဖေဖေက ချောသစ်ကို သမီးအရင်းမို့ အတွင်းရေးမှူး (စက္ကထရီ) ရာထူး တန်းပေးသည်။ တစ်ကယ်တော့ ချောသစ်က အလုပ်သမား ပါ။ ဘာမှ တတ်ကျွမ်း နားလည်သေးတာ မဟုတ်။

အလုပ်ဝင်တော့မှပဲ Office Style ရုံးစတိုင် အဝတ် အစားလေးတွေ ကမန်းကတန်း ချုပ်ရပါသည်။ စကားကလေးနှင့် သေသေသပ်သပ် အင်္ကျီပုံစံ။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီပုံစံ။

ချောသစ်က ဘာပဲလုပ်လုပ် ပီပီပြင်ပြင် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်တတ်သူပါ။ ပစ်စလက်ခတ် မလုပ်တတ်။ အတွင်းရေးမှူး ကလေးဖြစ်လာမှတော့ စက္ကထရီပီသအောင် နေထိုင်ကြိုးစား ရပါမည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိသည်။ ဖေဖေ

ထင်လည်း ဖေဖေကုမ္ပဏီကို တစ်ချိန်ချိန် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဦးစီးနိုင်မှာပါ။

ချောသစ်တို့နေသော ခြံဝင်းထဲမှာပဲ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို

ဆွဲသွန်း အဆောင်တစ်ခုလုပ်ကာ ဖွင့်ထားသည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း

၁) ဦးရှိပြီး နေ့တိုင်း ရုံးတက်ရပါသည်။ တစ်ခါတလေ စနေ

အနက်နေ့ပင် မနားရ။ တစ်ခြားဝန်ထမ်းတွေကတော့ အပြင်ဘက်

မှာပဲ နေ့တိုင်း ရုံးတက်စရာ မလို။

ဖေဖေက မေမေဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို နှစ်သက်စွာ

သောက်ရင်း လေ့ကားက ဆင်းလာသော သမီးချောကို ချစ်စနိုး

သုံးကြည့်၏။

ဘောင်းဘီရှည်ရှည်နက်ပြာကလေးနှင့် ပန်းရောင်ဖျော့

အောက်ခံအင်္ကျီကလေးပေါ်မှာ နက်ပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီလေး

ထပ်ဝတ်ထားသော ရှည်မြင့်သောသမီးအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်း

သူ၏။

မေမေ

ချောသစ်က ဖေဖေဘေးမှာ ထိုင်နေသော မေမေ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

မေမေ ပြောပေးနော်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

ညကတည်းက မေမေ့ကို စည်းရုံးရေး ဆင်းထားပြီး သားပါ။ ချောသစ်မှာ ချစ်သူရှိတာ ဖွင့်ဟ အသိပေးခဲ့ပြီ။

“အဖေကြီးရေ၊ အဖေကြီး အကြံအစည်တွေ လက် လျှော့လိုက်တော့၊ သမီးလေးက အဖေကြီး သူငယ်ချင်းရဲ့သားကို စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။ မိတ်ဆက်မပေးပါနဲ့တဲ့”

“ဟေ့..ဟုတ်လား”

ဖေဖေက ပြုံးသည်။

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိပြီးသားတဲ့”

“ခေါ်လာခဲ့လေ၊ ဘာလို့ ဖွက်ထားတာလဲကွ...ဟေ့”

“ဒီမှာ မရှိသေးဘူး”

မေမေက ဖေဖေ့ကို ရှင်းပြသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ သားအမိ သဘောပါပဲ”

ဖေဖေက ချောသစ်ကို စိတ်ညစ်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ်ပါ။ အမြဲ နားလည်မှုရှိပါသည်။

“ဒါပေမယ့် သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်က ခြံကိုပြောင်းလာမှာ ဖေဖေကလည်း ဒင်နာ ခေါ်ကျွေးဖို့ စီစဉ်ပြီးသား”

“ရပါတယ် ဒီဒီရယ်၊ ချောသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပေါ့။ ဒီဒီ စက္ကထရီလို၊ သမီးလို့ မပြောရင် ပြီးတာပဲဟာ”

“အေးပါ...သမီးသဘောပါ”

“သမီးက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်ချင်ဘူး၊ လူတစ်ဖက် သားကို အားနာစရာဖြစ်မှာ စိုးတယ်”

“ကောင်းပါပြီ သမီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှတော့ ဒယ်ဒီလည်း သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူး”

ချောသစ် ခုမှ ကျေနပ်သွား၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဒါပေမယ့် ဒီဒီက သူ့ကို သိပ်သဘောကျနေတာကွ။
သူက အရည်အချင်းရှိတယ် မိန်းမလည်း မရှုပ်ဘူး”

ချောသစ်က ခေါင်းညိမ့် နားထောင် နေပါသည်။

သမီးမှာက ချစ်ရမယ့်မောင် ရှိပြီးသားမို့ပါ။

မောင်သာ ရှိမနေခဲ့ရင် ဒီဒီဆန္ဒကို ချောသစ်က
လိုက်လျော ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ။

ချစ်သူအပေါ် သစ္စာပျက်လို့ မဖြစ်လို့ပါ။

မောင်နှင့် ချောသစ်က သိပ်ချစ်ကြတာ။

မောင်နှင့် ဝေးနေရာက ချောသစ်ရင်ထဲ ခြောက်သွေ့
ပူလောင်နေရပါပြီ။ မောင်က သူ့မိသားစုကို ထားခဲ့ပြီး ချောသစ်ဆီ
ပြန်လာမှာပါ။ ချောသစ် ယုံကြည် မျှော်လင့်နေမိသည်။

မောင်အချစ်ကို ချောသစ် ယုံသည်။

မောင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ။

ချောသစ်ကို မောင်လည်း ချစ်တာပဲ မဟုတ်လား။

“ဒီသူငယ်လေးက သူ့ကိုသူ Control (ထိန်းနိုင်) တယ်
ကွ။ တစ်ခြား ကောင်လေးတွေဆို ဒီလောက်ချမ်းသာပြည့်စုံရင်
လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှာ”

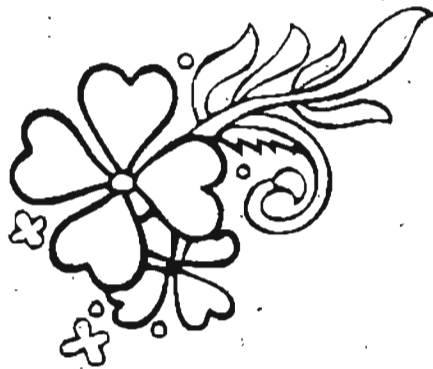
ဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်း၏သားကို အင်မတန် မျက်စိကျ
နေ၏။ မေမေကတော့ သားအဖနစ်ယောက်ကြား ဝင်မပါဘဲ
ငြိမ်နေပါသည်။

သမီးက ချစ်သူရှိနေမှတော့ ဇွတ်တိုက်တွန်းလို့လည်း
မဖြစ်ပါ။

သမီးလေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

ရှားရှားပါးပါး သည်တစ်ဦးတည်း ရှိတာ။

အခန်း(၂)

ဒူးဆစ်ဖုံးကာ ခြေသလုံးတစ်ဝက်မက ဖုံးအုပ်အောင်ရှည်သော ဂါဝန်ကပ်ကပ်ကလေးကို ဝတ်ပြီး အမျိုးကနေ Over Coat အင်္ကျီကလေးကို ထပ်ဝတ်ပြီး “စက္က့ထရီ” ဟု ရာထူးပါသော အမည်ကတ်ကလေးကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲလိုက်၏။ ဆံပင်တွေကို ကျားပါးစပ် ညိုညိုကလေးနှင့် ခေါက်တင်လိုက်၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဖြောင့်စင်းထားသော ဆံပင်ချွန်ချွန်ကလေးတွေက
ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် အရမ်း ချစ်စရာကောင်းသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းဝင်လာ၏။

မွေ့ရာပေါ်ချထားသော ဟန့်ဖုန်းကလေးက သာသာ
ယာယာ မြည်လာ၏။

“ဟင်... မောင်ဆီကပဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ချက်ချင်း နားထောင်မိပါ၏။

“ချစ်လေးလား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မောင်... မနေ့က ဘာလို့
မဆက်တာလဲ ဟင်၊ ချောသစ် တစ်နေ့လုံး စောင့်နေတာ၊ ဟွန်း...
မောင် နေနိုင်တယ် တစ်ရက်ကြီးများတောင် ညက ချောသစ်
အိပ်မပျော်ဘူး မောင်ကို မခေါ်ဘူး”

“ချောသစ်ရယ်၊ မောင် မနေ့က လုံးဝ မအားလို့ပါ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ မယုံပါဘူး... မောင် မဆက်ချင်လို့ပါ”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ”

အဝေးရောက်နေသော ချစ်သူကို မတွေ့ရတော့ စိတ်က
အလိုလို မာဆတ်ကာ ရန်လုပ်ချင်ပါသည်။

စိတ်ကောက် မူနွဲ့ချင်လည်း အနားမှာ မရှိ။

ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝှေ့မှီတွယ်ချင်လည်း အနားမှာ မရှိ။
ချောသစ်ရင်ထဲ ဘယ်လောက် လှိုက်ဟာနေသလဲ။

မောင်ဘယ်တော့ ချောသစ်အနားကို ပြန်လာမှာလဲ။
ချောသစ် သတိရလှပါပြီ။

“ချောလေး... ချစ်လေး”

“မခေါ်နဲ့”

“ဖုန်းပြောချိန်မှာ ကျေးဇူးပြုပြီး မကောက်ပါနဲ့ကွာ။
အဲဒီလို သာဆို မောင် စိတ်မဖြောင့်ဘူး”

“မောင် ဘာလို့ မနေ့က ဖုန်းမဆက်တာလဲ”

“ဆောရီး... နောက်ဆို နေ့တိုင်းဆက်ပါ့မယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါကွာ”

“ပြီးရော၊ အဝေးကြီးမှာမို့လို့ သနားလို့ မကောက်တော့
တာ၊ ဒီပြန်ရောက်လာရင် သိမယ်”

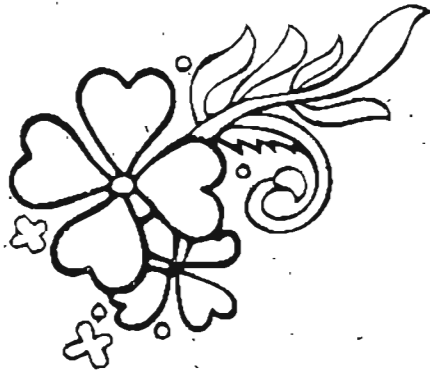
မောင်အသံကြားရမှ ချောသစ်ရင်ထဲ ပြီးပြည့်စုံကာ
ချမ်းမြေ့ သွားရသည်။

အချစ်ဆိုတာ ရေအေးအေးလိုပါ။

ရေနှင့် မထိတွေ့ရလျှင် လူက ခြောက်သွေ့လာသလို
နလုံးသားက အချစ်နှင့် မထိတွေ့ရလျှင် စိပ်ပြေလန်းဆန်းမှု မရှိ။
ချောသစ် သည်ဝေဒနာကို မုန်းတီးလာမိ၏။

မောင်ကို ချောသစ်အနားမှာ ရှိစေချင်လှပြီ။

အခန်း(၃)

မောင်နှင့်ချောသစ် စ,တွေ့တာက ရေကူးကန်မှာ။
ချောသစ်က တစ်ပတ်တစ်ခါ ရေကူးကန် အမြဲ ရောက်သည်။
ရေကူးရတာ အရမ်း နှစ်သက်သည်။

ရေကူးသင်ခါစက ရေထဲ လုံးဝ မဆင်းရဲသော ချောသစ်
သည် အခုတော့ ရေထဲမှာ ရေသူမလေးလို ပျော်မြူးနေတတ်ခဲ့ပြီ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် ရေကူးလိုက်ရမှ လူက ပေါ့ပါးလန်းဆန်း သွားသလိုပါ။

ထိုနေ့က ရေကူးကန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရေကူးရင်း သူငယ်ချင်းတွေ အလာကို စောင့်နေမိတာပါ။

အဲဒီ ခဏလေးပါပဲ။

အဲဒီ ခဏလေးအချိန်မှာ မောင်က ချောသစ်ဘဝထဲကို စတင် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

တစ်ဘဝစာအတွက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရေကူးပြီး ခဏနားနေကာ ရေကူးကန်ပေါ် ပြန်အတက် မှာ မောင့်လက်ထဲ ကိုင်ထားသော ကင်မရာသေးသေးကို စတင် တွေ့ရှိ သွားခဲ့တာပါ။

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လိုလူလဲ။

လူကို ခွင့်မတောင်း ဘာမတောင်း ခိုးရိုက် နေလိုက်တာ တစ်ကယ်ဆို သည်ရေကူးကန်မှာ ကင်မရာ ယူဆောင်ခွင့်မရှိ တော်တော် တရားလွန်ပါလား။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဟွန်း...

မျက်နှာသုတ်ပုဝါ အကြီးကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ထုံခြုံသွားအောင် ခြုံမိ၏။ ပြီးမှ သူ့ဆီ တဖျတ်ဖျတ် လျှောက် ထာမိပါသည်။ ရေကူးမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ် တင်ထားလိုက်၏။

“ဆောရီး...ဆောရီး၊ ရေကူးတဲ့သူ ရှိနေမှန်း မသိလိုပါ။ ကျွန်တော်က ရေကူးကန်ကို မှတ်တမ်း ရိုက်နေတာပါ။ အသစ် ပြင်ဖို့အတွက် ဒီတစ်ပတ် မိတင် (အစည်းအဝေး)မှာ တင်ပြ ခဲ့ပါ”

သူက ချောသစ် ဘာမှ စောဒက မတက်နိုင်အောင် ပြောရှင်းလာ၏။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရမှာလား။

“ကျွန်မပုံတွေ ပါကုန်ပြီ”

“ကျွန်တော် မပါအောင် ပြန်ဖြုတ်ပစ်မှာပါ”

“ဟင်အင်း... မဖြစ်ဘူး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဗျာ”

“ရှင် အသစ် ပြန်ရိုက်ပါ။ အဲဒါတွေ အားလုံး ဖျက်ပေး
(ဒလီ) လုပ်လိုက်ပါ”

“ဖုန်းနဲ့ ရိုက်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒလီ (ဖျက်) လုပ်လို့
ချက်ချင်း မရဘူး”

“ရှင် ကင်မရာက အကောင်းစားချည်းပါ”

သူ့မျက်နှာက ပြုံးမြဲမြဲနှင့် သူ့မျက်လုံးတွေက စူးလက်
တောက်ပလွန်းလှ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားပုံတွေ လုံးဝ ဖြုတ်ပစ်မှာပါ”

“မယ့်ဘူး ကျွန်မ စိတ်မချဘူး”

“ပြဿနာပဲ”

သူက ခေါင်းကုတ်သည်။

“ကျွန်တော့် လိပ်စာကဒ် ယူထားလေ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားပုံ မတော်တဆပါသွားရင် ကြိုက်သလိုပြော၊
ယောက်ျားကတိဗျာ လုံးဝ မပါစေရဘူး”

သူက လိပ်စာကဒ်တစ်ခု ထုတ်ပေး၏။

ချောသစ်က သူ့ကို သေချာကြည့်မိသည်။

ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ယုံရမလဲ။

သူ...ချောသစ်ကို ညာနေတာလား...

ချောသစ်ပုံတွေ အများကြီးပါသွားလျှင် ရှက်စရာ။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ် ကူးပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ပြမယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“မနက်ဖြန်ပေါ့”

ချောသစ်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့်...

“ကျွန်မ ကူးပေးမယ်။ ရှင် ကင်မရာပေး...”

ဟာ”

“ခွေထုတ်ပေးရင် ပေး၊ မပေးရင် ကင်မရာပါ သိမ်း
ဖြစ်မယ်”

ဟိန်းဗို မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ ဘယ်လိုပြောပြော မရဘူး
ကင်မရာကို ငွတ်တောင်းနေသည်။

“ရှင်ကင်မရာသာ ခဏ ပေးလိုက်ပါ”

“ကျွန်တော် ရိုက်စရာတွေက ကျန်သေးတယ်”
ရေစိုမျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်ကာ သူပြော၏။

“ရိုက်...ရိုက် ကျွန်မ စောင့်မယ်”

ငွတ်တရွတ်ပါလား။

ဟိန်းဗို သက်ပြင်းရိုက်သည်။

သူကလည်း သူပါ။

ဘစ်ကနီပန်းရောင်လေးနှင့် ဆွင်းမင်းကလပ် (ရေကူးလျှင်
ဘတ်ရသောမျက်မှန်) ကလေးနှင့် သူမပုံစံကလေးက နံနက်ခင်း
နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ရေကူးကန်ပြာပြာ၏ အလှကို ပြီးပြည့်စုံ
စေသည်။

အရမ်းလှနေလို့လည်း ကိုယ်က ခွင့်မတောင်းဘဲ
မိုက်မိတာပါ။ ဆန္ဒတွေ အရမ်း စောသွားမိသည်။

သူလွန်မှန်း သူသိပါသည်။

ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုး ရန်မတွေ့ဘဲ သွေးအေးအေး
နှင့် ဖြေရှင်းတတ်သူ ဖြစ်နေ၏။

အနီးကပ် မြင်ရတော့ ပိုလှတာ သတိပြုမိသည်။

ကိုယ့်ကင်မရာကို သူကလေးဆီ ပေးလိုက်လျှင် ကိုယ်
မိုက်ကူးထားသမျှ တွေ့ကုန်တော့မှာ။

“ရှင် လူလည်မကျနဲ့နော်၊ ကင်မရာတစ်ခုလုံး ကျွန်မကို
ပေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်မပုံတွေပဲ ကျွန်မဖြုတ်ပစ်မှာ
ရှင်ရိုက်ထားတာတွေ မပျက်စီးစေရဘူး”

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

ဟိန်းဗိုက အကြံထုတ်သည်။

သူကလေးနှင့် ဘယ်လိုများ ရင်းနှီးပတ်သက်ခွင့်ရမလဲ။
ရေစက်ရှိလို့ တွေ့ကြပြီပဲ... ဖူးစာဖက်တွေ ဖြစ်ခွင့်ရလျှင်
အကောင်းဆုံးပါ။

ကိုယ်ရင်ကို လှုပ်ရှား ယိမ်းညွတ်စေသော ကောင်မ
လေး။ မင်းကို ကိုယ် မရရအောင် ချဉ်းကပ်ရမှာပဲ။

“ဒီလို... လုပ်ပါလား”

ကောင်မလေးက သူ့ကို စောင့်ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်တို့ အတူတူ သွားကူးကြမယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချောသစ်က နှုတ်ခမ်းလေး စုမိ၏။

အခုမှတော့ အဲဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တာ။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

မျက်စောင်း တစ်ချက်ရွယ်ကာ...

“ပြီးရော”

ဟု ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ပြောမိ၏။ သည်မနက်
ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။

လာတုန်းက လမ်းမှာ ကားဘီးပေါက်သည်။

ရေကူးကန်ရောက်တော့ ချိန်းထားသော သူငယ်ချင်း
တွေက ရောက်မလာ။

ရေလည်းကောင်းကောင်း ကူးခွင့်မရ။

အင်း... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ။

“ရှင် မလစ်သွားနဲ့နော်၊ ခဏစောင့်၊ ကျွန်မ ရေချိုး
အဝတ် လဲဦးမယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဟု လက်ညှိုးကလေးနှင့် သတိပေး၏။

“ကျွန်တော့်ရုပ်က အဲဒီလိုပုံမျိုး ပေါက်နေသလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ချောသစ်က အခွင့်အရေးရတုန်း နိပ်ကွပ်လိုက်၏။

“ခွင့်မတောင်းပဲနဲ့ ခိုးရိုက်သေးတာပဲလေ”

“အဟား... ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား

တကယ်ပဲ စကားတတ်တယ်”

ဟိန်းဗိုက မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူမကို စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်
နေလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မလည်း ကားပါတယ်”

ပတ်ထမီ ပျော့ပျော့ကလေးက ခါးမှာ ကြိုးချည်ထားပြီး
အင်္ကျီကလည်း ပွပွလွင့်လွင့်။

ဆံပင်လေးတွေ ဖြန့်ချလိုက်တော့ ပိုပြီး နပျိုစိုဝင်း
သွားသလိုပါ။ ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေး။

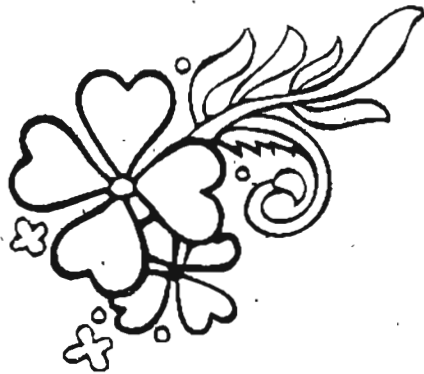
♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဒါဆို တစ်စီးစီ သွားကြတာပေါ့ ကျွန်တော့်နာမည်
ဟိန်းဗိုတဲ့ မှတ်ထားအုံး”

မမှတ်ထားချင်ပါ။ သိလည်း မသိချင်ပါ။ တစ်ခါမှ မသိဘဲ
သူ့နောက် လိုက်လာရတာ အောင့်သက်သက်နဲ့။ မောင်က
ချောသစ်ဘဝထဲ အဲဒီလို ရောက်လာခဲ့တာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခန်း(၄)

◆◆◆◆◆◆◆

အိပ်ရာပေါ်လှဲချရင်း ဖေဖေတို့အတွက် Dinner ကို
ဘယ်လို ပြင်ဆင်ထားရမလဲဟု စဉ်းစားမိသည်။

သည်နေ့ ဖေဖေက သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ခြံကို ပြောင်းလာသော ကိုထွင်းရှုကို ထမင်းစား ဖိတ်ထား၏။

ခြံထဲမှာ စားဝိုင်းလေး မကြာခဏ လုပ်နေကြပါ။

ခုတစ်ခါတော့ သူမကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ ပြင်ဆင်ပေးရ

မှာ...

◆ ဤထ်ဝင်းစာပေ ◆

ဘာလိုလဲဆိုတော့ သူမက ဖေဖေ အတွင်းရေးမှူးမလေး
မဟုတ်လား။

ကုမ္ပဏီ၏ အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်လာမှ ဘဝက ပိုပြီး
အဓိပ္ပာယ် ရှိလာသည်။ မနက်အစောကြီးဆို တာဝန်တစ်ခု
အတွက် မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားဖွင့်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောသစ် ကျေနပ်သည်။

သူမဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသော အတွေ့အကြုံသစ်
တွေနှင့် တစ်ခါမှ မဆက်ဆံဘူးသော သူစိမ်းတွေနှင့် ဆက်ဆံရ
တာ ထူးဆန်းနေသည်။

သူမ ကြိုးစားနေတာတွေ မောင့်ဆီ စာရေးပြောပြတော့
မောင်က ဂရုဏာသက်မိသည်။ မောင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
သူမက ချစ်ရတာ။

ကြည့်နူးမူနှင့် သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးလာသည်။

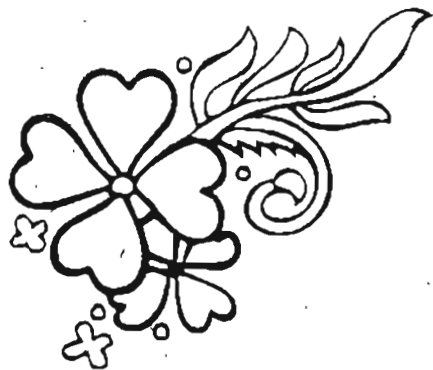
မျက်လုံးလေးတွေ စုံမှိတ်ရင်း မောင့်ရုပ်လွှာကို မြင်ယောင်
မိတော့ ရင်ထဲနွေးလာသလိုလို။ မောင့်အကြောင်း ခဏထားကာ
ညအတွက် အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားရသည်။

“စက္ကထရီ” ဖြစ်လာတော့ ခါတိုင်းလို လှပနုရှ ကြော့မော့
နေအောင် သက်တောင့်သက်သာကလေး နေခွင့်မရ။

အလုပ်တွေက ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ အားလပ်ချိန်တိုင်း
လည်း ဟိုတုန်းကလောက် မရှိတော့ပါ။ မောင့်အကြောင်းတွေ
ကိုပင် အချိန်ကြာကြာ တွေးခွင့်မရတော့။

ညစာအတွက် ကြက်ကြော်ရယ်၊ ယိုးဒယားဟင်းချိုရယ်၊
သီးခုံကြော်ရယ်၊ ငါးကင်ချဉ်စပ်ရယ် လုပ်ပေးရမည်။ ပြီးတော့
ပုစွန်သုပ်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မြိန်မြိန်ယုက်ယုက်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်
ပေးရပါမည်။

အခန်း(၅)

နေလည်ပိုင်း ကော်ဖီဆင်းသောက်တော့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ
သွယ်ချင်းနှင်းဖြူဖွေးနှင့် ဆုံမိ၏။ တစ်လမ်းတည်း နေကြပေမယ့်
ဆုံခြင်း။

“ဟယ်...တကယ် စက္ကယူရီမလေး ကျနေတာပဲ”
ဟု ဆိုလာ၏။

“ပထမ ကြားရတာ မယုံဘူး၊ ခုမြင်တော့မှ ယုံတော့

သယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ချောသစ်”

“ဟင်”

“နင့်ချစ်ချစ်က ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

“ဘာလို့ ပြန်မလာသေးတာလဲ”

“ပြန်လာမှာပေါ့...”

“အသစ်တစ်ယောက် ရှာပါလား”

“ဟင်အင်း... တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ”

သူမက ခေါင်းလေးယမ်းပြီး ငြင်းဆန်သည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ချစ်ရတာလဲ၊ ပင်ပန်းပါတယ်ဟာ”

အချစ်ဦးကိုဟဲ့”

“နောက်တစ်ယောက် ထားကြည့်ပါလား”

“နှင်းဖြူဖွေးနော်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ယူမောင်က ပြန်မှ မလာတာ”

“မောင်က ချောသစ်ကို ချစ်ပါတယ်၊ အဲဒါကို ချောသစ်

ယူတယ်”

“ယုံရင်လည်း မျှော်ပေါ့”

“သူ့မိသားစုကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး၊ ဒီမှာလာနေရမှာ သူ့ကို

ဒါ နားလည်တယ်”

“ဖုန်းဆက်တော့ သူက ဘာပြောလဲ”

“ပြန်လာမယ်တဲ့”

“ဟိုမှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲချင်တဲ့နေမှာ မြင်ရတာ

ဟောတ်ဘူး”

နှင်းဖြူဖွေး စကားကြောင့် သူမ စိတ် အရမ်းပျက်သွား

သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသည်။

“မောင်ကိုဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမမြင်ချင်ဘူး”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ချောသစ်က သိပ်ချစ်နေတော့ သူတို့က ကြားထဲက
အချဉ်ပေါက်နေကြတာ။

“ယောက်ျားလေးပဲဟာ နည်းနည်းပါးပါး အပျော်ရှာချင်
ရှာပါစေ”

“အပျော်ရှာရင်းနဲ့ မိန်းမပါ ရသွားဦးမယ်”

“ဒါတော့ ကုသိုလ်ပေါ့ဟယ်”

“မုန်းလိုက်တာ၊ တကယ်ပါပဲ ကြည့်လို့ကို မရတော့ဘူး”
ချောသစ်ကို နှင်းဖြူဖွေးက လက်မြှောက် အနူးပေးလိုက်

သည်။

“ဟဲ့... နေဦး၊ ချောသစ်ရဲ့... မေးစရာရှိလို့”

“ဘာလဲဟ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံက လူသစ်တွေလား”

“ဟုတ်မယ်၊ ဘာလို့လဲ”

“လူတစ်ယောက် အရမ်းချောတယ်”

“နင်တွေ့လို့လား”

ဖေဖေပြောသော သူငယ်ချင်း၏သားဆိုတာပဲ ဖြစ်လိမ့်
မည်။

တစ်ခြားလူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောနေရပေမယ့်
ရင်ထဲမှာတော့ မောင်ကို သတိရလွန်းနေပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေက
တောင် ပြောနေကြပြီ။

ချောသစ် သတိရနေမှာ မောင် မသနားဘူးလားဟင်။

အလကားပါ၊ မောင်ကို စိတ်နာချင်လာပြီ။

တကယ်မှ ချစ်ရဲ့လားဟင်၊ မောင်ပြန်လာပါ့မလား။

သံသယတွေက ရင်ကို မောပန်း ညှိုးနွမ်းစေသည်။

ညာတာလှည့်ပါ မောင်ရယ်။

စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကိုတော့ စားပွဲပေါ်မှာ စနစ်တကျ

တင်ကာ အဆင်သင့် ပြင်ထားပေးမိသည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး

သလောက်ရှိချိန်မှာ ဖေဖေတို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေနှင့်ပါလာသော ဧည့်သည်အမျိုးသား လေးယောက်
စလုံးကို သူမ မသိဘူးခဲ့ပါ။

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပိုရိုရှပ်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသော
လူငယ်တစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံက ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆံပင်တွေကို သေသပ်စွာ ဖြူထားသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက
တင်းတင်းစေ့လျက် ရှိနေသည်။ ထူတန်းသော မျက်နှာနှစ်ဘက်နှင့်
စူးရှအေးစက်သော မျက်လုံးအစုံက ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။

“အဆင်သင့်ပဲလားဟေ့”

ဖေဖေအမေးကို သူမ ခေါင်းညိတ်မိခိုက်မှာပဲ စူးရှသော
မျက်လုံးအစုံက သူ့ဆီ တစ်ချက်ရွေ့လာတာ။ ချက်ချင်းလိုပဲ
မျက်နှာလွှဲသွားတော့ သူမ သေချာကြည့်မိသည်။

သူငယ်ချင်း နင်းဖြူဖွေး ပြောသော လူချောဆိုတာ သူမ
ထင်ပါရဲ့။

“ထိုင်ကြ၊ မောင်းထွင်းရှု ထိုင်ကွာ”

♦ ဤထိဝင်းစာပေ ♦

ဖေဖေက အိမ်ရှင်ပီပီ ဧည့်ဝတ်စကား ဆိုပါသည်။ သူမ
ဧည့်သည် မယောင်မလည်နှင့် ရပ်နေပြီးမှ...

“လိုအပ်တာရှိရင် ခေါ်နော် ဒယ်ဒီ”

ဟု ဆိုပါ၏။

“ကောင်းပါပြီ။ ဒယ်ဒီ လှမ်းခေါ်ပါ့မယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်
အထူထူရီမလေး”

ဟု ဖေဖေက မိတ်ဆက်ပေး၏။

သူ ကြည့်လိုက်တာ သိပေမယ့် သူမ ပြန်မကြည့်ပါ။
အနားမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စီမံပေးခဲ့ပြီမို့ စိတ်အေးလက်အေး ထားခဲ့
ရပြီ။

“သမီး ချောသစ်”

“မေမေ”

♦ ဤထိဝင်းစာပေ ♦

“ပင်ပန်းသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မပင်ပန်းပါဘူး”

“မောင်ထွင်းရှုက တစ်ယောက်တည်း လာနေရတာ ဒေါ်လုံးပဲ ရှိတယ်”

“သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် ခြံမှာပဲ နေတာနော်”

“အင်းလေ... အဲဒါ သူတို့ခြံပဲ၊ ဒါပေမယ့်... အမြဲအေးမယ် မထင်ပါဘူး၊ သူလည်း အလုပ်သိပ်များတာ”

“မေမေရော ဖေဖေရော သူ့ကို သဘောကျတယ်လို့ ဘာလို့လဲဟင်”

“မေမေက သူ့အမေနဲ့ ခင်ဂွို မျက်စိတွေ့တာ၊ သူ့အဖေက အယ်ဒီက စီးပွားရေးလုပ်တာ တော်လို့ သဘောကျတာ”

“သူ့ကို ချောသစ် မကြိုက်ပါဘူး”

“အေးပေါ့... သမီးက ချစ်သူရှိပြီးသားကိုး”

♦ ဤထိုင်းစာပေ ♦

“သမီးချစ်သူကို မေမေ သဘောတူရမယ်နော်”

“အင်းပါကွယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်သွား၏။

မောင်ကို အယ်ဒီနှင့်မေမေ လက်ခံ ကြည်ဖြူစေချင်သည်။

အကြာကြီး ခွဲနေပြီးမှတော့ ပန်းခင်းလမ်းပဲ လျှောက်ချင် ပါတယ် မောင်ရယ်။

♦ ဤထိုင်းစာပေ ♦

အခန်း(၆)

ဖုန်းသံ မြည်လာတော့ အနီးအနားမှာ ချောသစ်ပဲ
ရှိနေသည်။

ဟဲလို~

ဖုန်းခွက်ကလေးကို ကောက်ယူ ထူးဖြစ်တော့...

“အန်ကယ်မြင့်ထိန်နဲ့ ပြောချင်တယ်”

ဖေဖေအိမ်မှာ ရှိနေသလား၊ အပြင်ထွက်သွားသလား

အတတ် မသိနိုင်ပါ။ သတိမထား မိလိုက်ပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ခဏ ကိုင်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းခွက်ကို ချပြီး မေ့မေ့ကို သွားမေးသည်။

“စောစောကပဲ အပြင်ထွက်သွားပြီ သမီးရဲ့”

ချောသစ် ဖုန်းအနားကို ပြန်လျှောက်လာပြီး ဖေဖေ
မရှိတာ ပြောဖြစ်သည်။

“မရှိပါဘူးရှင်၊ အပြင် ထွက်သွားပါတယ်”

“ဘယ်သွားတာလဲ ခင်ဗျ”

“ဟင့်အင်း... မသိပါဘူး”

“ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မယ် ထင်လဲ”

“မပြောတတ်သေးပါဘူးရှင်၊ ဘာမှ ပြောမသွားပါဘူး”

တစ်ဘက်က စိတ်မရှည်သလို ဖုန်းချသွား၏။

ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာတော့...

ဖေဖေကို ကိုထွင်းရှ ဖုန်းဆက်တာ ပြောပြတော့ ဖေဖေ

“ဖုန်း ပြန်ခေါ်ခိုင်းသည်။ ထူးဆန်းလှစွာပဲ သူ့အသံကို တစ်ခါ
ကြားရုံနှင့် မှတ်မိနေသည်။

“ဟဲ့လို”

ဖုန်းလာကိုင်သူက သူပဲ ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်မြင့်ထိန် ပြန်ရောက်ပါပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေကို ဖုန်းခွက် လှမ်းပေးမိသည်။ သူနှင့်ဖေဖေ
အလုပ်အကြောင်းတွေ ပြောဆိုနေပြီး နောက်တော့ ဖေဖေက
အိတ်ကို ခေါ်သည်။

သူ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ချောသစ် ကော်ဖီဓာတ်ပွား
စားပွဲပေါ် တင်ထားပေးမိ၏။

ဖေဖေနှင့် စကားပြောဆိုနေရင်း သူက သူမဘက် တစ်ခါ
မိမိမက လှည့်ကြည့်သည်။ အကဲခတ်သလို ကြည့်သော
မျက်လုံးတွေကို နားလည်မိသည်။

ချောသစ်ခြံထဲဆင်းလာပြီး ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေ
လိုက်၏။

ဖေဖေတို့က ခြံထဲဆင်း လျှောက်လာကြသည်။

ချောသစ် နောက်ကျောလေးကို ကြည့်ရင်း တအံ့တမြဲ
ဖြစ်ရသည်။

ဘယ်အလုပ်မဆို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝိုင်းလုပ်ပေးသည်။
စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာ။

သူမကို မြင်ဖူးလိုက်ကတည်းက သတိပြုမိသွားတာ။

ဖေဖေ ဖုန်းပြောနေတော့ သူက ချောသစ်ဘေးကို
လျှောက်လာ၏။

“ချောသစ်၊ မင်း တကယ်ကြိုးစားပါလား၊ အလုပ်ဝင်တာ
ကြာပြီလား”

“အင်း... ကြာပြီ”

“ဪ”

သူက တစ်ခုခုကို မှတ်ချက်ပြုသလို ခေါင်းဆတ်၏။

♦ ဉာဏ်ဝမ်းစာပေ ♦

“မင်း သိပ်ကြိုးစားလို့ ကိုယ်က အံ့သြမိတာပါ”

“အင်း”

“ဒီက ဟိုဘက်ခြံကပါ၊ သွင်းရှုတဲ့ မှတ်ထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း ပြောပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

သူက ဖေဖေ စက္ကထရီမလေးကို လာစကား ပြောဝံ့
သည်။ သူဟာ သတ္တိရှိသူပါ၊ ရဲရင့်သူပါ။

“ကျောင်းပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမေးတာကိုပဲ ဖြေမိပါသည်။ ဖေဖေသမီးပါဟု

ကြေညာချင်တော့။

ဖေဖေ ဖုန်းပြောပြီးတော့ သူက ဖေဖေဆီ ပြန်လျှောက်

သွား၏။

♦ ဉာဏ်ဝမ်းစာပေ ♦

ညနေ သူအပြင်က ပြန်လာချိန်မှာ သူတို့ခြံဘက်ကို
ချောသစ် ရောက်လာပြီး...

“ကိုထွင်းရှုရေ... အန်ကယ်မြင့်ထိန်က ကြာဇံချက် ပို့
ခိုင်းလိုက်လို့”

ဟုဆိုလာ၏။

“အိမ်မှာ ကြာဇံချက် လုပ်စားတာ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဒေါ်လုံးရေ”

ဟု သူက အော်တော့ ဒေါ်လုံးက ကြာဇံချက် ချိုင့်ကို
လာယူသည်။

“ဘယ်သူ့ လက်ရာလဲ”

“ချောသစ်လက်ရာ”

ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေသည်။

“ဇာယ်ဟုတ်ပါလား”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူမကို ကြည့်ရတာ ရေချိုးပြီး အေးမြလန်းဆန်းနေ၏။

“ပြန်တော့မယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“အလုပ်တွေရှိရင်လည်း သွားလေ”

“အင်း...”

သူကလေးက မြန်မြန်ပြန်ချင်ပုံမှ ထွင်းရှု မတားတော့ပါ။

“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ချောသစ်ကို ငေးငေးကြီး ကြည့်
မိတော့သည်။

ဒေါ်လုံးက ချိုင့်လှယ်ပြီး ထွက်လာတော့...

“ကောင်မလေး ချစ်စရာလေးကွယ်၊ ဟောတော့... ပြန်

အပြီလား”

ဟု မေး၏။

“ဟုတ်တယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ ထောက်ခံ ခေါင်းညိတ်မိ၏။

ဒေါ်လုံးက ကြည့်တတ်သည်။ ထွင်းရှလည်း အဲဒီလို
ထင်မိသည်။

ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့်... ဘယ်လို ကြည့်ကြည့်
ချောသစ်က သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အလှနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလှ
သည်။

* * *

လမ်းထဲ ကားဝင်လိုက်သော် ချောသစ်ကို မြင်တာမှီ
အရိန်လျော့ချပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး ကပ်သွားမိသည်။

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ချောသစ်”

“ဈေးဘက်က...”

“လာလေတက်”

ဟု သူက ခေါ်ပါသည်။

သူ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကို ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆန်၏။

သူ မျက်နှာပျက်သွားရသည်၊ ရှက်သွားမိသည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ကားကို ဂူးခနဲ မောင်းလာခဲ့သည်။

ကျွတ်... ဘာလို့ ခေါ်မိတာလဲ၊ မခံချင်စိတ်နှင့် တွေးမိ၏။

ကိုယ့်လို လူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ငြင်းရတာလဲ။

သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမဘက်မှ ခံစားမှုကင်းနေတာ

မိမိစွာ သိရ၏။

သူ... ချောသစ်ရှေ့မှာ ကျရှုံးသွားတာလား၊ မဟုတ်ပါ။

သူ လုံးဝ မကျရှုံးချင်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

အခန်း(၇)

အန်ကယ်မြင့်ထိန်နှင့် ဖုန်းဆက် ချိန်းထားတာမို့ သူသည်
ဘက်အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ရသည်။

ညော်ခန်းမှာ ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“ဒီဒီနော်... ခပ် ခပ်”

ကြည်ကြည်နူးနူးရယ်လိုက်သော ချောသစ်အသံနှင့်
အန်ကယ်မြင့်ထိန်၏ အသံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတန့်သွားရသည်။

လိုက်ကာအလွင့်မှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို
မျက်လုံး ပြူးသွားရသည်။ တုန်လှုပ် သွားရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း
ဒုတ်ခနဲ မြည်ကာ “ထင်” သွား၏။

ချောသစ်က အန်ကယ်မြင့်ထိန် ပခုံးကို နောက်ဖက်
သိုင်းဖက်ပြီး ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိလွန်းသည်။ အန်ကယ်မြင့်ထိန်
ခုံမှာ ထိုင်နေသည်။

အန်ကယ်က တံခါးဘက် ကျောပေးကာ သူမ
နောက်ဖက်မှာ ရပ်နေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် အေးစက် နာကျင်သွား
သည်။

မျက်စိတွေပင် ပြာဝေချင်သလိုလို။

ရှေ့ဆက် လျှောက်ရမလား၊ ပြန်ပဲ လှည့်ရမလား

ဝေခွဲ မရ။

ပြီးမှ သူ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်သည်။ ခြေသံ လှုပ်လှုပ်

သူ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မျက်နှာလည်း ပူနေမိသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချောသစ်ရယ်။

မင်းကွာ...။

အတွေးထဲမှာပင် ဘာဆက်တွေးရမှန်း မသိတော့။

သည်အနေအထား သည်မြင်ကွင်းကို မျက်စိနှင့်မြင်တာ
ဟုတ်လျှင် ယုံမှာမဟုတ်၊ ချောသစ်က သိပ်အနေတည်သူ
လေးပါ။ မျက်နှာပေါ်မှာ မာနလည်း ရှိသည်။

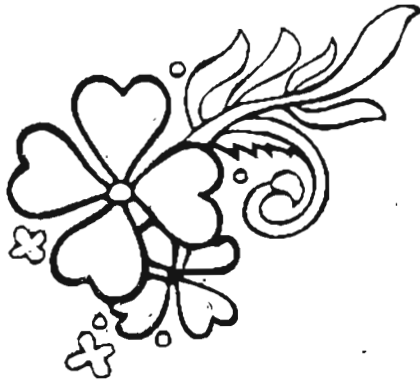
ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

သူ ယူကျုံးမရစွာနှင့် ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် နာနေ၏။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ချောသစ်ရယ်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခန်း(၈)

ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသော ချောသစ် ဘေးနားကို
သူ ရောက်သွားမိသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို သူတားမရ
သူ့နလုံးသားက သူ့အမိန့်ကို မနာခံတော့။ ချောသစ်ဆီကို
သွားချင်သည့် ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်မရ။

“ကိုထွင်းရ၊ လာလေ”

“ရပါတယ်၊ လုပ်ပါ”

ချောသစ်ကို သူ ခပ်ကြာကြာ ကြည့်နေမိ၏။

◆ ဤထ်ဝင်းစာပေ ◆

သူ့အကြည့်တွေကို မသိသလိုလုပ်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“အန်ကယ်မြင့်ထိန်နဲ့ ချောသစ် ရင်းနှီးတယ်နော်”

“အင်း”

ပကတိ ရိုးသားစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ့ကို မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး စူးစမ်း၏။

ရင်ထဲမှာတော့ သိချင်တာတွေ အများကြီး ဒါပေမယ့် .

“ဒီအိမ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး ပြေပါတယ်၊ ပြောင်းလာလာချင်းတော့

နေသား မကျဘူး”

“ဟုတ်လား”

သူနှင့် ချောသစ် ပြောစရာစကား ကုန်သလို တိတ်ဆိတ်

သွားကြ၏။

သူက ဘွင်းဘွင်းကြီး မမေးချင်၊ အားနာ သနားမိသည်။

ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးနှင့် ဝေဒနာတစ်ခု ဝင်ရောက်

လာ၏။

သူနှင့် ဦးအောင်မြင့်ထိန်အကြောင်းကို ဖွင့်ဟမေးဖို့

နှုတ်ဆိတ် ဝန်လေးနေမိသည်။

မေးတော့ရော... သူဟာ အမှန်တိုင်း ဖြေမှာတဲ့လား။

သူမက မဟုတ်ပါဘူးဟု ငြင်းလာရင်ရော သူက
ယုံကြည်နိုင်မှာမို့လား။

ရင်ထဲက သံသယသည် ဝိုးတဝါးမဟုတ်။ သေသေချာချာ
မြင်တွေ့ခဲ့တာ။

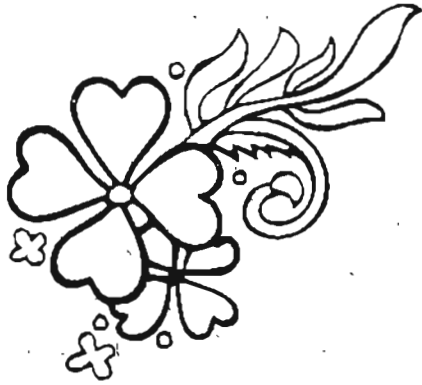
ချောသစ်ရယ်...

ကိုယ်ကဖြင့် မင်းကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်လိုက်ရတာ။

မင်းက ဘာလို့ မင်းကိုမင်း တန်ဖိုး မထားရတာလဲ။

သူ... ချောသစ်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

အခန်း(၉)

ချောသစ်ကို ကားထဲကနေ အန်ကယ်မြင့်ထိန်က
တစ်ဖက် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းက ကောင်မလေးကတစ်ဖက် တွဲပြီး
ဆင်းစေသော မြင်ကွင်းကြောင့် ထွင်းရှု မျက်လုံးကျယ်သွား၏။

ချောသစ် ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

သူ ချက်ချင်းပဲ ချောသစ်တို့ ခြံဘက် ရောက်သွားမိ၏။
သွားမယ်ဟု မဆုံးဖြတ်ခင်မှာပဲ ပြန်းစားကြီး ရောက်သွားတာ။
ဘာလို့ စိတ်ပူမိသလဲ မသိ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်”

“ဒီမှာကွာ... ငါ့စက္ကထရီမလေး ခြေထောက်ထိသွားလို့၊
ဆေးခန်းက ပြန်လာတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

သူက ချက်ချင်းပဲ ချောသစ်ကို ဝင်ကူ တွဲပေး၏။

“ရတယ်”

ချောသစ်က သူ့လက်ကို ဖယ်ပစ်ပေးမယ်၊ သူက ဂရု
မစိုက်ပါ။

“အေးကွာ... မောင်ထွင်းရူပဲ အကူအညီတောင်းရမယ်။
အန်ကယ် ဒီည ခရီးထွက်စရာ ရှိတယ်။ မနက်ဖန်၊ သန်ဘက်ခါ
မင်းပဲ ဆေးခန်း လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

ချောသစ် မျက်နှာကလေးက မရွှင်မပျူ။

သူ့ကို ဘာလို့ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မရှိသလဲ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူကဖြင့် စေတနာသန့်သန့်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာ
တာပါ။

ဒါကို သူမက အကောင်းမထင်။

တော်တော်ဆိုးသည့် ကောင်မလေးပါလား။

သူ့ကိုသူ သူဌေးသမီးလေးများ မှတ်နေသလား မသိပါ။

အစ်ခါတလေ စက္ကထရီဆိုတာကို မေ့နေပုံမျိုး။

ဖေဖေက သူ့ကို ဆေးခန်း လိုက်ပို့ခိုင်းသည်။

ချောသစ် မသွားချင်ပါ။

သို့သော် မငြင်းသာ။ ဖေဖေ ခရီးထွက်ရမှာ သိနေပါ

သည်။ ငွတ် မဆွဲထားချင်။

ကလေး မဆန်ချင်ပါ။

မောင်ရယ်။

မောင်အနားမှာ မရှိတာ အားငယ်လိုက်တာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူများ သူစိမ်းကို အားကိုးနေရပြီ။

မြန်မြန် ပြန်မလာသေးဘူးလား မောင်။

ချောသစ်ကို ဘယ်လောက်အထိ ခံစားစေချင်တာလဲ။

ထွင်းရှုက ငိုမဲ့မဲ့ ကောင်မလေးကို ညှဉ်ခန်းဆိုဖာထိ ပို့ပေးမိ၏။ ချောသစ်က သည်အိမ်မှာ နေတာကြာပြီလား မသိ။ သည်အိမ်နှင့် နေသားကျ ယဉ်ပါးနေပါပြီ။

အန်ကယ်ဦးမြင့်ထိန်၏အမျိုးသမီး အန်တီဒေါ်မဉ္ဇူက သဲဘော အလွန်ကောင်းပြီး သိမ်မွေ့အေးဆေးလှပါသည်။ ချောသစ် ကိုလည်း ကြင်နာပုံရသည်။

“ဆေးခန်းက မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လဲ”

“ည... ညမှ သွားမယ်။ ဒီနေ့ အကြာကြီး 'စောင့်ရတယ်' တစ်ကယ် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“အိုကေ... ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ညဘက်ဆို ရုံးက ကောင်မလေးတွေက ပြန်ကြပြီ
တတ်နိုင်ပါ။ မေမေ့ကို ခေါ်သွားရမလား။

“ရှင်တို့အိမ်က ဒေါ်လုံးပါ ခေါ်လာခဲ့”

ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးပုံကို သူ မျက်ခုံးမြင့်ကာ သဘော
ဆွေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

စောဒက မတတ်ဘဲ ခေါင်းညှိမ့်လိုက်ပါသည်။

သူကလေးက ကိုယ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းသွားရမှာ
လေးနေပုံပါပေ။

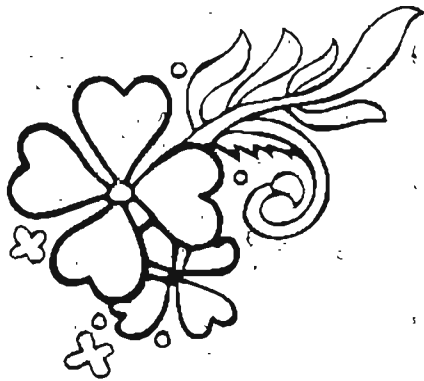
“အန်တီက အားမှ လိုက်နိုင်မှာ”

“ကောင်းပါပြီ... ဒေါ်လုံးကို ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

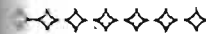
ချောသစ်က သူ့ကို စူးစူးကလေး ကြည့်နေ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခန်း(၁၀)

သူက ချောသစ်ကို အသာအယာတွဲပြီး ကားပေါ်တက်
အိမ်နဲ့ ချောသစ်က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

ဟု ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဆိုလာ၏။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ဒါ... အရေးတကြီး ပြောပြ အသိပေးထားရမယ် ကိစ္စ

အစ်မလား။ ဘာလို့များ ထကြော်ငြာနေပါလိမ့်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။

ဘာများ ပြောသေးလို့လဲ။

သူမက ဘာကို ကာကွယ်နေတာလဲ။

ဘာကို စိုးထိတ်နေတာလဲ။

ရယ်စရာကြီးကွာ...။

“ရှင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

သူက သီချင်းစာသားကို အသံနေ အသံထားနဲ့
ဆက်ဆိုလိုက်၏။ ထိုသီချင်းကို ချောသစ်လည်း ကြားဖူးမှာမို့

“မနောက်ပါနဲ့ တစ်ကယ်ပြောတာ”

“အင်း...”

“ကြိုတင် ပြောထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ မရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။

“ကိုထွင်းရှာအတွက် အရေးမကြီးပေမယ့် ကျွန်မအတွက်
အရေးကြီးတယ်ရှင်”

“ဪ... ဪ”

“ယုန်ထင်ကြောင်ထင် အထင်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားချစ်သူကို ဆေးခန်း ဘာလို့ မပို့ခိုင်း
ဘာလဲ”

ဟု မေးမိတော့သည်။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မာနခဲ ဘဝင်မလေး။

ကဲ... ဖြေ။

ချောသစ်က ပင့်သက် ဖွဖွရှိက်သည်။

“သူ ဒီမှာ မရှိလို့ပေါ့”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟက်... ဟက်... ဟက်”

ထွင်းရှက် မယ့်။ မယ့်မှတော့ ဆက်ပြီး ပြောပြနေစရာ
မလို။ ထားလိုက်ပါတော့။

“ကျွန်တော်က အန်ကယ်မြင့်ထိန် အကူအညီတောင်း
လို့ လိုက်ပို့ရတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထွင်းရှက် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကားမောင်း
နေမိတော့ ၏။ ဒေါ်လုံးလည်း ပါတာမို့ ဆက်ပြော၍ မရတော့ပါ။

သည်ကောင်မလေးက လူကို အသားလွတ်ကြီး ပုဆိုး
ခတ် လွန်းပါသည်။

ထားမိသည့် စေတနာ ပျက်ပြယ်ချင်၏။

သူကလည်း သူ...

ချောသစ်ကို လိုအပ်တာထက် ပိုအာရုံ စိုက်မိနေတာကိုး။

“ကောင်မလေးက အဲဒါကြောင့် ရောင့်တက်လာတာပါ။

ပြောပုံကိုပဲ ကြည့်။

ရည်းစား ရှိပါသတဲ့။

* * *

ကားမောင်းနေသော သူ့ကို ကြည့်ကာ နောက်နေတွေ့ဆို

အခန်းကို မေမေနှင့် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ဆရာဝန်ရှေ့ ရောက်သောအခါ...

“ဘယ်နှစ်ရက် လာရဦးမှာလဲ ဆရာ”

ဟု မေးမိ၏။

“နေ့တိုင်း ဆက်တိုက် မလာရင် ဖြစ်မလား”

ဟုပါ ပြောကြည့်သည်။ ထွင်းရှုက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ
နားထောင်နေ၏။

“နွေတိုင်း လာဖို့ အဆင်မပြေလို့ပါ... ဆရာ”

ဆရာဝန်က အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးသည်။

စံပါပဲ။

လိုက်ပို့ရသည့် သူက မပြောရဘဲ သူမက အကဲပေး
သည်။

တော်ပါပြီ။

သူ ဘာမှ မပြောချင်။

ချောသစ်က နားလည်ရ ခက်သည်။

သူ့အပေါ်ဆို ခပ်တင်းတင်း မာရေကျောရေ။

သူ့ကို ဘယ်လို ထင်နေသလဲ။

သူက အောက်ကျနောက်ကျ လိုက်ကပ်နေမည့်သူ

လား။

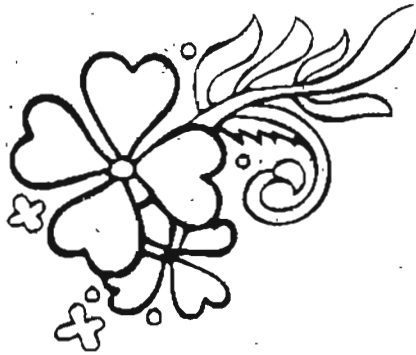
ချောသစ်... ချောသစ်။

မင်း မှားနေပြီ။

ထွင်းရှုဆိုတာ ပျော့ညံ့ညံ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊
အချစ်ကို ခူးထောက် တောင်းခံမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

မင်း... အထင်မလွဲစမ်းပါနဲ့။

အခန်း(၁၁)

အဆက်မပြတ် မြည်နေသော ဖုန်းသံကြောင့် “ထွင်းရှု”
က ကြွေရေချိုးကန်ကလေးထဲ ရေစိမ်နေရာမှ အသာထပြီး
မျက်နှာသုတ် ပုဝါတစ်ထည် ခါးမှာ ပတ်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါး
ထောက်ခိုးကို ဆွဲဖယ်လျက် ထမင်းစားပွဲဘေးကို လျှောက်သွား
မိသည်။

“ဟယ်လို”

“ထွင်းရှု”

“ဟာ... ဟိန်းဗို၊ မင်းဘယ်က ဆက်နေတာလဲ”

“ငါ့အခန်းထဲက...”

“မင်း ငါ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရလဲ”

“ကိုထူး ပေးတာ”

“အေးကွာ... ငါဝမ်းသာလိုက်တာ”

သူ အရှိအတိုင်း ပြောမိ၏။

“မင်းက ကိုထူးနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတာကိုး”

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း အိုကေရဲ့လား”

“စီးပွားရေးလား”

“အေးပေါ့”

“အင်း မဆိုးပါဘူး၊ မင်းရော”

“ငါ သိပ်မကြာဘူး၊ ပြန်လာတော့မှာ”

“ဟာ... တစ်ကယ်လား”

“ဒါပေါ့”

“မင်း တယ်ဟုတ်နေပါလား၊ မင်းပြန်လာမှာ မင်းမိဘ
သဘောတူရဲ့လား”

“အေးကွာ... ငါ့ ချစ်သူလေးကြောင့် ငါ ပြန်လာမှာ၊
မေမေက မပြန်စေချင်ဘူး။ မေမေက ငါ့ကို သူ့အနားမှာပဲ နေစေ
ချင်တာကွ”

ခံစားမှုအပြည့်နှင့် ဟိန်းဗိုက ပြောသည်။

“ငါ့ချစ်သူလေးက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာ”

သည်ကောင်က ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်နေသည်။ အရမ်း
ခံစားနေရသည်။

“မင်းမှာ ဘယ်တုန်းက ချစ်သူ ရှိသွားတာလဲ”

“ကြာပြီလေ၊ မင်းသာ မသိတာ”

“ဟုတ်လှချည်လား”

ထွင်းရုံ အားကျမိသလိုပါ။ ကိုယ့်မှာတော့ ဘာချစ်သလဲ
မရှိသေး။

“သူက အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းတယ်”

“မင်းကလည်း ညွှန်းလှချည်လား”

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှ မင်းယ့်
သွားမယ်”

“မင်းကောင်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ချောသစ်မျက်နှာကလေးကို ရုတ်တရက် မြင်ယောင်လာ
မိ၏။ သူ့အတွေးထဲမှာ ချောသစ် ရှိနေတတ်သည်။ တရစ်ဝဲ
နေရာ ယူထားသည်။

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ မင်း ပြောသလောက် ဟုတ်
မဟုတ်၊ မင်း ကြွားမကြွား”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကြည့်ကွာ... ကြိုက်တဲ့ဘက်ကကြည့်၊ တကယ်ကို
အဖြူထည်ကလေး”

“ဟုတ်လား”

“ငါ အရမ်း လွမ်းတယ်၊ ခွဲနေရတာ ရင်ထဲ ဟာနေပြီ”

“သေလိုက်တော့ကွာ”

ဟု အမြင်ကတ်စွာဆိုမိ၏။

“မင်းက ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ပါဘူး”

“စ၊ စာပါကွာ”

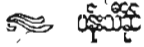
“မင်းတို့အားလုံး နေကောင်းကြရဲ့လား”

“မေးဖော်တော့ ရသားပဲ”

“ဟာကွာ... ငါမမေ့ပါဘူး”

ဟိန်းဗိုက တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“အေးအေးဆေးဆေးတွေမှ စကားတွေ အကြာကြီး
ပြောကြမယ်”

“အေး... ကောင်းပါတယ်၊ လာမယ့်နက် ကြိုဆက်လေ
ငါ လာကြိုမှာပေါ့”

“ဟာ... ဟ၊ ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ လာကြိုလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“မင်း နားမလည်ပါဘူးကွာ၊ ရန်ကုန်ကို ခြေချချချင်
မြင်ချင်တာက အချစ်ကလေး မျက်နှာကွ”

အဖြစ်သည်းနေတာကို ထွင်းရှု ရယ်ချင်လာရသည်။

“ငါလည်း ကိုထူးနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး”

“အေးကွာ... ဒီကောင် ဘာလုပ်နေလဲ မသိဘူး
အလကား သူငယ်ချင်း”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“မင်း ဆက်တာ စောင့်နေလားမှ မသိတာ”

“လုပ်မနေနဲ့ ငါလည်း မဆက်ဘူး သူတောင် ဖုန်းဆက်ဖို့
ချိန် မရသေးတာ”

“အေးကွာ... ဒီကောင် မဆက်လဲ၊ မင်း ဆက်လိုက်ပေါ့”

“စိတ်ချ... ငါ ကောပစ်လိုက်မယ်”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ သူ ချောသစ်ကို ပိုသတိရသွားသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူ ရှိလာခဲ့ရင်... ကိုယ်ဘယ်လို ခံစားရမလဲ။

သူ့ရင်ထဲ တင်းကြပ် လာရသည်။

အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတာမျိုး သူ့မှာ မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော်

ချောသစ်က သူ့အပေါ် ဆက်ဆံရေး တင်းကြပ်လွန်းသည်။

သူကတော့ ချောသစ်ကို မြတ်နိုးတွယ်တာမိသလို ရှိတာ

ပေါ့။

အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲစိတ် ရှိဖို့တော့ လိုမည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချောသစ်က ဦးအောင်မြင့်ထိန်၏ စက္ကထာရုံမကလေးပါ။
ကာမဆို အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ပေးရတာ။ အရမ်းလည်း ရင်းနှီး
သည်။

သူက သူဌေးသမီးလေးကိုမှ လိုချင်တာမျိုးတော့
မဟုတ်။

သို့ပေမယ့် သည်ထက် နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲမှာ
လောဘကြီးနေမိတာ အမှန်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဟိန်းဗိုလို သူနှင့် လိုက်ဖက်ညီတာကလေး
တွေ့ချင်သည်။

ခက်တာက ချောသစ်ကို သူရင်ခန့်သွားတာ သူ့ဘဝ
အတွက် ထိုကောင်မလေးကို သူ နှစ်သက်သည်။ ရွေးချယ်ချင်
သည်။

ချောသစ်ကို သူ အထင်မသေးချင်။

သူမ ဘဝလေးကို ဆွဲထုတ် ကယ်တင်ချင်သည်။

အန်ကယ်မြင့်ထိန်အပေါ် မလွှဲသာမရောင်သာလို လိုက်
လျောလျောနေရတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ အကောင်းဘက်ကပဲ တွေးမိသည်။

ရင်ထဲက မြတ်နိုးမှုသည် အပြစ်ကို မမြင်။

ချောသစ်ကို ချစ်မိတာ သူ နောင်တ မရပါ။

အခန်း(၁၂)

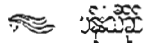

သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် သာယာသော ဂီတသံ
ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်လာရပါသည်။

အော်ဂင်သံကလေးက ညက်ညောလှသလို သီချင်းသံ
ကလေးက ငြိမ်ညောင်းလှပါသည်။

ဝရန်တာရီ ဒရင်းဘက်စ်မှာ စာအုပ်ဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်
သွားတာမို့ သူက ဒရင်းဘက်စ်ပေါ်က ဆင်းပြီး မတ်တပ်ရပ်ကာ
သီချင်းသံကြားရာ ဘေးခြံကို ကြည့်မိ၏။

ဘေးအကာမပါသော အောက်ထပ်ဝရန်တာကလေးမှာ
လင်းလင်းထွန်းထားကာ ချောသစ်က အော်ဂင်တီး သီချင်းဆို
နေပါသည်။ သီချင်းကလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်။

"UNDERNEATH THE MANGO TREE"

သီချင်းကောင်းပါ။

Underneath the mango tree me honey and

Come watch for the moon

Underneath the mango tree me honey and me

Make bulooloo too

Underneath the moonlit sky me honey and

come sit hand in hand

Underneath the moonlit sky me honey and

come make fairy land

Mango, banana and tangerine

Sugar and arkee and cocoa bean

When we get married we'll make then grow

And nine little child in a row.

သူ ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ချောသစ်ရှိရာ

စ.မိသည်။

ဖြူလွင်သော ဂါဝန်ရှည်ကလေးနှင့် ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချ

သော သဏ္ဌာန်လေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားလွန်းလှပါ

သူ သိပ်စဉ်းစား မနေဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

တပ်ဘက်ခြံတံခါးက သာ့ခတ်ထားတာမျိုး မဟုတ်

တော့ သူ ဖွင့်ဝင်နိုင်သည်။ သူ့ကို မြင်တော့ သူမ သီချင်း
ဆီနေရင်းမှ ခေါင်းဆတ် နှုတ်ဆက်သည်။

Underneath the mango tree me honey and

come watch for the moon

Underneath the mango tree me honey and

we plan marriage soon

သီချင်းဆုံးတော့မှ

ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်

ဟုမေးလာ၏။

ထိုးမီးခွန်းက သူ့ကို အနေခက် အောင့်သက်သွားသည်။

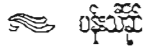
“သီချင်းသံ ကြားတာနဲ့ ဆင်းလာတာပါ။ ဘာကိစ္စမှ

ရှိပါဘူး”

“ဆောရီး.. အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလားဟင်”

“အနှောင့်အယှက် မပြုပါဘူး အရမ်း နားတောင်ကောင်း

ပါတယ်”

“အိပ်ချင်လို့ သွားအိပ်တော့မယ်၊ ဝှံ့တံဒိန်နီကနော်
သူမကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာ ဖျန်းခနဲ ဝှံ့သွား
ရသည်။

မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်။ ပြုံးစားကြီး နှုတ်ဆက်လိုက်မည်
မထင်။

အားနာပါးနာလေးပင် ခဏမနေ။ ချက်ချင်း နှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

သူမအပြုအမူက သူ့ကို ထိခိုက်စေသည်။ သူ့နှုတ်ဆက်
တွေ တင်းစေသွားရသည်။

သူမ မာကျော အေးစက် ပြတ်သား စိမ်းကားလှသည်။
သူမက မတ်တပ်ရပ် လိုက်သည်။ မျက်လွှာချကာ သူ့
တစ်ချက်မှ မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

သူ့ရောက်လာတာကို နှစ်သက်ပုံ မရပါ။ သူ့ကို မကြာ
သူ မျက်နှာ ပျက်မိသည်။

သူ လက်သီးနှစ်ဘက် ဆုပ်လိုက်မိ၏။ အံ့ကြိတ်မိသွား
ရင်ထဲမှာ ရှက်သည်၊ နာသည်၊ ခံပြင်းသည်။
မင်းကွာ... မင်း အရမ်းလွန်တယ်။

သူ နောင်တ ရမိသည်။ ဘာလို့ လာခဲ့မိသလဲ။
သူမကို ခုချိန်ကစပြီး ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်တော့မည်။
ရမစိုက်ချင်ပါ။

သူ့မာနကို ထိပါးစေပြီမို့ သူ့ဘက်ကလည်း ပြတ်သားရ
မည်။

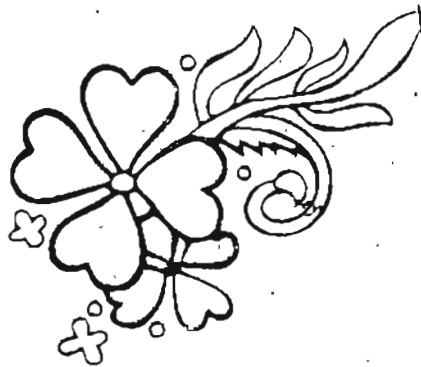
ထိုနေ့က စလို့ သူ့ချောသစ်နှင့် မဆုံဖြစ်တော့ပါ။ သိသိ
သာသာပဲ ရှောင်နေမိသည်။

ကိုယ်မှာလည်း မခံချင်စိတ်တော့ ရှိသည်။ မင်းဘက်က
လက်မခံရင် ကိုယ်က ရှေ့တိုးမယ်သူ မဟုတ်။ ကိုယ်မှာလည်း
မာနနဲ့ပါ။

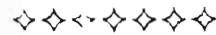
ကိုယ်ကို ဒီလို ဆက်ဆံလိုက်တာ မှားတယ်လို့ မင်း
တစ်နေ့ နောင်တရလိမ့်မယ်။

မင်း ကိုယ်ကို စော်ကားခဲ့တယ်။
ကိုယ် အငိုက်မိသွားလို့ မင်းရှေ့မှာ ချောကျဲ့ခဲ့ရတာပါ။

အခန်း(၁၃)

သူ ခရီးထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာတော့ ဟိန်းဗိုက
ဖုန်း ထပ်ဆက်လာသည်။

“ထွင်းရှု”

“အေး... ငပြာ”

“မင်း... ဘယ်မှာလဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဥ ဖြစ်သိ

“ငါ... ရန်ကုန်ရောက်နေပြီကွ၊ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ မင်းဆီ
ဆက်သေးတယ်၊ မင်း မရှိဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ပြန်ရောက်တာ မြန်လှချည်လား၊ ငါ ခရီး
သွားနေလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာ”

“နည်းနည်း မြန်သွားတာ များများ သတိရလို့ပါ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ငါ 'Dinner' ကျွေးမယ်ကွာ၊ မင်း
ဆက်ဆက်လာကွာ၊ မင်း အားရောအားလား၊ ကိုထူးကလည်း
လာမယ်”

“လာမှာပေါ့၊ အားပါတယ်... လာခဲ့မယ်”

“ငါ ကောင်မလေးနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“အင်းပါ၊ ဆက်ဆက်လာမယ်၊ စိတ်ချ”

“မင်းတို့ ရောက်နေလည်း ခဏစောင့်ကွာ၊ ငါက သူ့ကို
သွားခေါ်ရမှာ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ရပါတယ်၊ စောင့်မယ်”

“ဒါပဲကွာ၊ တွေ့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်းက ငါတို့အတွက် အချိန်ကြာကြာ
ဆောင်မှာလား”

“သူက အလိုက်သိတယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ သည်းခံတတ်
တယ်”

“ကြည့်လုပ်... မင်းကို ကောက်သွားဦးမယ်”

ဟိန်းဗို ရယ်သံက ရွှင်ပျနေသည်။ အောင်မြင် ကျေနပ်
သာ ရယ်သံ။

“အခု... မင်းပျော်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ ငါတို့ ဝေးနေတာ ကြာပြီကွ”

သူ ပင့်သက် ရှိုက်မိသည်။

သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးက သိပ်ချစ်ပုံပါလား။

“နောက် ဘယ်တော့မှ နွဲမသွားတော့ဘူးလို့ ငါ ဆုံးဖြတ်
တယ်၊ လုံးဝ သူ့အတွက်ပဲ ငါ့ဘဝ တစ်ခုလုံး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဆုံးဖြတ်ထားသလို တက်ကြွစွာ မာန်ပါပါ ပြော၏။

“ငါ မင်းကောင်မလေးကို မြင်ဖူးချင်လာတယ်”

“ဒီည တွေ့ရမယ်လေ”

“အိုကေ... ငါ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ထွင်းရှ”

“ပြော”

“ငါ... ငွေလိုတယ်၊ ဒီခြံနဲ့တိုက်ကို ငှားလိုက်မလားလို့”

“အေးလေ ပိတ်ထားမယ် အတူတူတော့ ငှားလိုက်ဖို့”

“အဲဒါ မင်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“အေးပါ... ငါ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးကွာ”

“ရပါတယ်၊ မင်းတို့က ချက်ချင်း လက်ထပ်တေ

မှာထား”

“ဒါပေါ့”

“မြန်လှချည်လား”

“နောက်ကျနေတယ်၊ မမြန်ပါဘူး”

သူက တ ဟား ဟား အော်ရယ်သည်။

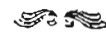
ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

ချောသစ်ရယ်...

ကျွန်တော်စိတ်ကူးနဲ့ မရှု့ချင်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလေးက

ကျွန်းလွန်းတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရုံးနိမ့်ခဲ့တာကို ပြန်

ချင်။

အခန်း(၁၄)

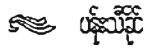
သူ့ကို ကိုထူးက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကိုထူးနှင့်
သွင်းရှု ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေဖြစ်ပေမယ့် မဆုံဖြစ်ကြပါ။ ဟိန်းဗိုရောက်
တာမှပဲ တွေ့ဖြစ်ကြတာ။

“မင်း တော်တော်ခင်ပွို ကောင်းတဲ့ကောင်”

ကားထဲမှဆင်းပြီး တွေ့တွေ့ချင်း ဟောက်လိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခုမှ မင်း လေပြေ လာမသွေးနဲ့။

“ဟာကွာ”

ခပ်တည်တည် ပြောတော့ ကိုထူး မျက်နှာပျက်သည်။

“တကယ်ပါကွာ၊ ငါလာချင်တယ်”

“တော်စမ်းပါ”

“မင်းကရော ငါ့ဆီရောက်လို့လား”

“ဒါနဲ့ ဟိန်းဗိုကောင်မလေးကို မင်းမြင်ဖူးသလား”

“မမြင်ဖူးဘူး၊ ဘာလို့လဲ”

“ဒီကောင် ရူးရူးမူးမူးပဲ”

“မင်းရော မိန်းမ မယူသေးဘူးလား”

“နီး... နီး... လုံးဝ မစဉ်းစားသေးဘူး”

“လူပျိုကြီး... တကယ်လုပ်မှာလား”

“အေးတာပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူတို့ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စကားကောင်းနေ

နဲ့ ဟိန်းဗိုတို့ ရောက်လာသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အေး”

ကိုထူးက ပြန်ဖြေသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။

“ဟင်...”

သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ကာ အသက်ရှူပင် မှားသွားရသည်။

“ချောသစ်... ချောသစ်ပါလား”

တအံ့တသြနှင့် မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ သူမက တအံ့တသြနှင့် မျက်လုံး

လေး ဝိုင်းသွား၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

တအံ့တသြဖြစ်နေမိရာမှ သူ့ရင်ထဲ မွန်းကြပ်ကြေ
ခြင်း၊ ယူကျုံးမရ ဆုံးရှုံးခြင်းတွေ ဖြစ်လာသည်။

ချောသစ်က ဟိန်းဗိုချစ်သူတဲ့လား။

“လာလေ... ချောသစ်”

မျက်လွှာလေးချရင်း ခြေစုံရပ်နေသော သူမကို ဟိန်း
လက်ဖျားလေးဆွဲပြီး ခေါ်သည်။

“မောင်”

ချောသစ်က တိုးဖွဖွ ခေါ်၏။

“ဘာလဲ”

သူမက ဟိန်းဗိုလက်မောင်းကို ဆွဲထားရင်း...

“ကားပေါ်မှာ ဖုန်းယူလိုက်ဦးလေ”

ဟု သတိပေး၏။

“အင်း...”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူတို့စုံတွဲကို ထွင်းရှုနှင်ကိုထူး ကြည့်နေမိ၏။

“လာကွာ၊ ထိုင်ကြ”

ဟိန်းဗိုက ချောသစ်ပုခုံးကို ပိုင်ပိုင်ဖက်ထား၏။

“ဒီကောင် ကောင်မလေးက မဆိုးဘူး”

ကိုထူး ချီးကျူး၏။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

သည်အနေအထားကို သူ ကြိုတင်ပြင်ဆင် မထားတော့

အိမ်ပျက် ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်သည်။

စိတ်တွေ ကျဉ်းကြပ်လွန်းတာမို့ မျက်နှာကလည်း

အိမ်ပျက်ပျက်။

သူမကို အန်ကယ်မြင့်ထိန် သမီးအရင်းလေးလို့ မတွေး

သူ

ခုံမှပဲ သူ အားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်

သည်လာရသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အားလုံး... အားလုံး တစ်ခုချင်းတွေးကာ နှလုံးသား
နာကျင်လာရသည်။ သူမဘက်က ဘာတစ်ခုမှ လိမ်ညှာမထား
ပါ။

ကိုယ့်ဘက်က အမြင် တိမ်းစောင်းနေခဲ့တာပါ။ ဒါ
သူမ က ရှင်းမပြခဲ့ပါ။

တကယ်ဆို ရှင်းပြပါလား။

ကဲ... စားချင်တာ စားကြကွာ၊ ဘာမှ အားနာ
မရှိဘူး။

ဟိန်းမိုက သူတို့နှစ်ဦးကို ပြုံးရွှင်စွာ ညှပ်ဝတ်ပြသည်။

“ချစ်လေး... ချောလေး ဘာစားမလဲ”

စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတွေက စုံစုံလင်လင် အဆင်သင့်
ပြင်လားပြီးသားကို တယုတယ လုပ်နေသည်။

“မောင်ရော”

ခွဲခွဲသံလေး နားဝင်ချိုစေသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဒါတွေကြောင့် ပြန်ပြေးလာတာကိုး”

ဟု ကိုထူးက စလိုက်သည်။

“ချောလေး”

“ရှင်”

“ဒါ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမိန့်နာခံကာ ရိုသေလေးနက်ဟန် အပြည့်။

“ဒါက... ချောသစ်တဲ့”

“အေးပါကွာ”

“ဦးအောင်မြင်ထိန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး”

ဟိန်းမိုကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ မွန်းကြပ်သွား၏။

ဆက်စပ်တွေးကြည့်ကာ သိလိုက်ပြီးသားပါ။ သို့သော်

အလိုက်ရတော့ တုန်လှုပ် ချောက်ခြားရသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ချစ်ကြ
တာ ပြီးပြည့်စုံလွန်းသည်။

ကြေကွဲစိတ်...

အားကျစိတ်...

ထိခိုက်နာကျင်စိတ်နှင့် သူ့ခံစားနေရာမှာ...

သူ တိတ်တဆိတ် စားသောက်ရင်း ပြုံးနေလိုက်
မဲ့နေလို့လည်း ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“မောင်”

“ဟင်”

“ကိုထွင်းရှုက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်”

မျက်လုံး တောက်တောက်လေးနှင့် မလွဲတမ်း ကြည့်

ရင်း ချောသစ်က ဟိန်းဗိုကို ပြောပြနေသည်။

“ဖေဖေနဲ့လည်း ခင်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“မင်းက ခုမှ သွေးကြီးနေလိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ချောသစ် မင်း ကောင်မလေး
မင်း သိလိုက်ရတော့ အဲဒီအားသင့်နေတာ”

“ချောသစ်နဲ့ မင်းနဲ့ အိမ်ချင်းကပ်ရက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား
ထွင်းရှု”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ငါ လာခဲ့မယ်၊ ချောသစ်ဆီ လာရင်းနဲ့ ဝင်ရုံပဲ”

ထွင်းရှုက ခေါင်းညိမ့်သည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“ချောသစ် ပြန်ချင်ပြီ”

“အိုကေ... ကောင်းတယ်၊ မောင် လိုက်ပို့မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို “ခဏ” ဟု အားနာနာနှင့် ထားရစ်
ကာ သူ့ကောင်မလေးကို လိုက်ပို့သည်။

ချောသစ်ပြန်သွားတော့... ကိုထူးက အားရပါးရ မော့
သည်။

“ချောသစ် သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ”

“ပြီးတော့ အရမ်း ချမ်းသာတယ်”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မင်း မသိပါဘူးကွာ”

“မင်း မူးရင် ပါးစပ်ပိတ်ထားတော့”

“ငါ မမူးပါဘူး၊ ဟိန်းဗိုရဲ့ကံက ကောင်းလှချည်လား”

ငါတို့ကံက မကောင်းဘူး။

ကိုထူး ပြောသလိုပါပဲ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ကိုယ်တို့က ကံမကောင်းဘူး။

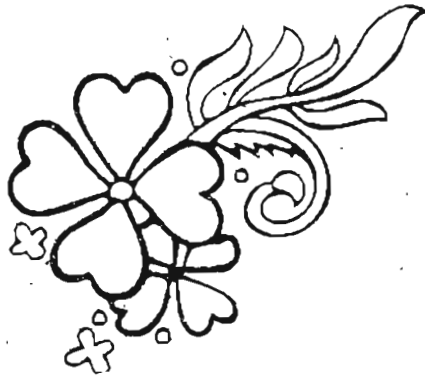
ချောသစ်က ဟိန်းဗိုကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်။

ကြိုးစားခွင့်လည်း မရှိ၊ မျှော်လင့်ခွင့်လည်း မရှိ။

အပြီးပိုင် ဆုံးရှုံးသွားရပါပြီ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခန်း(၁၅)

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံကို ဝရံတာထွက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း
လှမ်း ကြည့်မိတော့ ဟိန်းဗိုနှင့်ချောသစ်ကို တွေ့ရတာမို့ သူလည်း
သူတို့အနားကို လျှောက်လာဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကြောင့် သူတို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလား...

“ထွင်းရှ”

ဟိန်းဗို မပြုံးနိုင်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ့ကို မြင်ပေမယ့် ချောသစ်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး
နုတ်ပင် မဆက်။

သူတို့စုံတွဲ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ စိတ်ကောက် စကား
များ နေကြတာလား။ သူ ရောက်လာတာ အချိန်အခါ မသင့်။

ပြဿနာထဲ ကြားညှပ်ပါသွားရင် အခက်။

သမီးရည်းစားကြားဆိုတာ မဝင်စကောင်း။

ထွင်းရှု သတိကြီးကြီး ထားမိပါ၏။

“ချောသစ်”

ဟိန်းမိုအသံက အေးစက်စက်။

“ဘာလဲ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီ၊ မပြီ”

တော့ဘူး”

“အဲဒီ ကိစ္စကို ရှင်းရမယ်”

ချောသစ်က ဟိန်းမိုကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ထွင်းရှု”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ပြော”

သူ့ခေါ်သံက ခပ်ပြတ်ပြတ်မို့ ထွင်းရှု ပုခုံးတွန့်မိ၏။

“မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ အံ့မောင်ဆိုတဲ့ကောင်၊

ဒီကောင် ချောသစ်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်”

“အင်း...”

“ချောသစ်က သူနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ဒီကောင် ရေလည်

အဆင့်ကျော်တယ်၊ ငါ့ဖုန်းနံပါတ် သူ့မှာ ရှိသားပဲဟာ၊ ငါ့ဆီ

ဆက်ဘဲ ချောသစ်ဆီ ဆက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ငါ

တင်းသင့်ဘူးလား”

ပြောရင်းဆိုရင်း၊ ဟိန်းမိုက စိတ်တွေတိုပြီး ဒေါသ

ဖြစ်လာသည်။

သူ့မပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ သူမက သူ့ဘက်

ချက်လန့်တကြား လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လွှာချကာ ဟိန်းမိုလက်တွေ

ကို ဖယ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ချောသစ်... မင်းက ဘာလို့ ပြန်ပြောရတာလဲ”

“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင်နော်... ချောသစ်
စိတ်ဆိုးလာပြီ”

“အလကား သစ္စာမရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ သွားရှင်းမယ်”

“မောင်”

ချောသစ်က ဟိန်းဗိုအင်္ကျီကို ဖမ်းဆွဲထား၏။ သူ့ရို
တာပင် ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် ထူပူစိုးရိမ်သွားပုံရသည်။

“ခင်ဗျားရော သူ့ကို ဘာတွေ ပြောလိုက်သေးလဲ”

“မောင်နော်... ချောသစ်ကို လာမမဲပါနဲ့”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ငိုတော့မလိုလို၊ ထွင်း
ရင်ထဲ တုန်ခါသွား၏။

ဟိန်းဗို ဘယ်လိုနေသည် မသိ၊ သူတော့ တဒိတ်ဒိတ်
ရင်ခုန်ကာ မြန်မြန်ပဲ မျက်လုံးလွှဲရသည်။ ထိုအကြည့်ကြောင့်
ဟိန်းဗိုက ဒေါသတွေ အနည်ထိုင်သွားကာ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“မောင်က စိုးရိမ်လို့ပါ”

ဟု တိုးသက်သက်နူးညံ့စွာ ချော၏။

ဟိန်းဗိုမျက်နှာကလည်း ကြည်လင်လာသည်။

“ကဲပါကွာ၊ ထားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ဆက်ရင် ဖုန်း

ပြန် ပြီးရောပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရယ် ချောသစ်တို့လည်း လက်ထပ်

မှာပဲဟာ”

ဟိန်းဗိုက ဝိုင်းဖျောင်းဖျူမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“လာ... ငါတို့တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

ထွင်းရှုက စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်၏။

ဟူး... မလွယ်ပါလား။

ချစ်သူစုံတွဲ အနားမှာ နေရတာ မသက်သာ။

“ထွင်းရှု”

“ပြော”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“မင်းကို မှာထားရဦးမယ်၊ မင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်
တော့ ဒီကောင်မလေးကို ကြည့်ထားစမ်းကွာ၊ ဘာတွေလုပ်နေ
ဆိုတာ”

“မောင်က ချောသစ်ကို မယုံဘူးလား”

“မယုံရင် မင်းကိုယ်တိုင် လာစောင့်ကြည့်နေပေါ့ကွာ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ဟု ချောသစ်က ပြော၏။

“မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းလေကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ချော
ဘက် ပါသွားရတာလဲကွာ၊ ငါနဲ့ အရင် သိကြတဲ့ဟာ”

ထွင်းရှုက သူတို့စုံတွဲကို အားကျသလို တစ်ခွာ
ငေးကြည့်မိ၏။

“ထွင်းရှု မင်းရော ကောင်မလေး မရှိသေးဘူးလား”

သူ့အဖြေကို ချောသစ် စိတ်ဝင်စားသလို ဟိန်း
ကျော်ပြီး ခေါင်းလေး ငဲ့ကြည့်သည်။

“မရှိသေးဘူး”

“ခြောက်သွေ့လိုက်တာကွာ”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် မြန်မြန်ရှာလို့ ပြောတာ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးရ

လွှတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ ဟိန်းဗိုကို ကြည့်မိ၏။ ဟိန်းဗိုက
ကပ်ပါ့မလား။

ထွင်းရှု ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့”

ဟု ဟိန်းဗိုက ဝင်ပြောသည်။

“မောင်ကလည်း ကိုထွင်းရှု လက်ခံဦးမှလေ”

“ကျွန်တော် အချိန်ရတဲ့ တစ်နေ့ ချောသစ်သူငယ်ချင်းကို
တွေ့ကြည့်ပါမယ်”

သူက မာနမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောသည်။

သူ့ ရင်ကွဲခဲ့ရတာ သူပဲ သိသည်။ ရရှိခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ
တွေကြောင့် သူ့မှာ မာနတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ခေါင်းမမာချင်၊ မတွေ့ဝေချင်။

“ချောသစ် သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို မြင်ဖူးလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချောသစ်က တခစ်ခစ် ရယ်သည်။

“ချောသစ်က ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူ ရှိစေချင်လို့လား”

“အင်းပေါ့... အဲဒါဆိုလေ ပိုပျော်စရာ ကောင်းမယ်”

“သဘောပါဗျာ”

“အဲဒီလိုကြီး လွှဲမထားနဲ့လေ ကိုထွင်းရ ကြိုက်မှဖြစ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး

အဆင်ပြေမှ ရှေ့တိုး”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

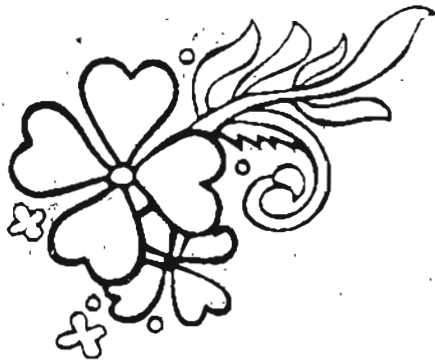
ချောသစ်ရယ်။

မင်းလေးက ကိုယ့်ကို ချစ်သူရှိစေချင်တာလား။

မင်းတို့အနားမှာ တစ်ရစ်ဝဲဝဲ ရင်နာနေမှာကို နားလည်

တာတာလား။

အခန်း(၁၆)

သီချင်းသံ တိုးတိုးကြောင့် သူ နိုးလာပြီး၊ ဝရန်တာဘက်
သွတ်ကြည့်မိ၏။

ဟိန်းမို့ အစောကြီး ရောက်နေပါလား။

သူ ဝရန်တာမှ ခွာရင်း ခုတင်ပေါ် ပြန်လာတိုင်သည်။

သည်မြင်ကွင်းလေးက သူ့ကို လှိုက်မော သွားစေသည်။

သူ နှမြော ကြေကွဲနေမိသလား။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အဲဒါဆိုလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။ မျှီသိပ်ခံစားရ
ရိသည်။ သူနှင့်ဟိန်းဗိုက သူငယ်ချင်း၊ အရမ်းခင်ကြတာ
ချောသစ်က သစ္စာရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အိပ်ရာပေါ် ပြန်တက် အိပ်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ်
မျက်နှာသစ် ပြင်ဆင်ပြီး သူတို့ဆီ သွားရမလား ဝေခွဲမရ
ချီတုံချတုံ ရှိနေသည်။

နောက်တော့မှ အပြင်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ
ခန်းထဲဝင်ပြီး အားပါးတရ ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ အဝတ်အစား
လဲပြီး ကားသော့နှင့် ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ယူကာ သွက်သွက်
ထွက်လာခဲ့၏။

“ဒေါ်လုံးရေ”

“လာပြီ... မောင်ထွင်းရ”

“ဖုန်းလာရင် အပြင်သွားတယ် ပြောလိုက်၊ တော်ကြာ
ပြန်ရောက်မယ်လို့၊ အရေးကြီးရင် ဟန်းဖုန်း ခေါ်လို့”

“အေးပါကွယ်”

ဟိန်းဗိုနှင့် ရည်းစားလုဖက် မဖြစ်လိုပါ။

ချောသစ် သူ့ကို အထင်သေးမှာလည်း စိုးသည်။
ချောသစ်ရင်ထဲမှာ အပြည့်အဝ နေရာယူထားတာ ဟိန်းဗို၊ ဒါကို
သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

ချောသစ်ကို ဟိန်းဗို ကောင်မလေးမှန်း မသိခင်
ကတည်းက သူ ရင်ခုန်ခဲ့ရတာ။

ဒါကို ခုမှ ပြန်နှုတ်ယူလို့ မရ။

ကားကို တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာရင်း အရုံးဝေဒနာ
တစ်ခုက သူ့ကို ထိထိမိမိ ထိုးနက် နိပ်စက်လာ၏။

သူ့ဘဝကြီးက အထီးကျန်လှချည်လား။

ခါတိုင်းတော့ အဲဒီလို မခံစားရပါ။

ကိုယ် ဘာတွေ ဖြစ်နေမိသလဲ။

ဆိုဖာကို မှီကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ မောင်းလာခဲ့၏။

ချောသစ်ကို ဟိန်းဗိုဇ် ချစ်သူကလေးအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသော ခဏကို သူ ဖျပ်ခနဲ ပြန်တွေးမိတော့ ရင်ထဲ မောပန်းမွမ်းကြပ်သွားရသည်။

သူ့ရင်ထဲ ရင်ခွန်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာသူလေးက ဘာလို့များ ဟိန်းဗိုချစ်သူ ဖြစ်နေရတာလဲ။

မြားနတ်မောင် ကျီစားပုံက ရက်စက်သည်။ ရာသီဥတုက သူ့ဘက် လုံးဝမပါ။ လောကကြီးက တစ်ဖက်စောင်းနင်းဘက်လိုက်သည်။ သူ့အပေါ် လုံးဝ မတရားပါလား။

သူမကို စတွေ့ကတည်းက ပူနွေးလာသော နှလုံးခွန်သံ နှင့်အတူ သတိပြုမိခဲ့သည်။

ကားကို ဂူးခနဲ အရှိန်တင်ရင်း အရာရာကို မကျေနပ်ချင်အံ့ကြိတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သူဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ အလုပ်ကိစ္စတွေ ခဏထားပြီး ခရီးထွက်မည်။

သူတို့ စုံတွဲနားမှာ မနေလိုတော့ပါ။

ခံပြင်းစိတ်၊ ရက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေဟာ သူ့ကို လွှမ်းခြုံထားသည်။

နမြောစိတ်၊ ကြေကွဲစိတ်၊ တမ်းတစိတ်တွေကိုလည်း ဖျောက်ဖျက် မရ။

ကိုယ့်မေတ္တာ အတိမ်အနက်ကို မင်း အသိအမှတ် မပြုခဲ့ဘူး။

မင်းကို အန်ကယ်မြင့်ထိန်သမီးမှန်း လုံးဝ မသိဘဲနှင့် ကိုယ် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာပါ။

မင်းကို တို့စိတ်ဆိုးနေလို့ ခဏ မလာဘဲ နေကြည့်ခဲ့တာ။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အန်ကယ်မြင့်ထိန်က ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်တာမို့ ချောသစ်တို့ အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ချောသစ်က ဧည့်ခန်းမှာပဲရှိနေသည်။ ဟိန်းဗိုကိုတော့ မတွေ့ရပါ။

“ကိုဟိန်းဗို ခုနမူ ပြန်သွားတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် အစောကြီး ရောက်နေတာလား”

“ညကတည်းက ဒီမှာပဲလေ”

သူမ စကားလေးကြောင့် သူ့မျက်နှာပျက်ချင်သည်။

ထိုစကားလေးကို သူ ခံစားရပါသည်။

“ချောလေး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“မောင်ဟိန်းမို့ အခန်းကို သွားရှင်းပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟိန်းမို့ရှိနေလျှင် ဟိန်းမို့အတွက် ပြင်ထားပေးသော

အခန်းထဲကို ချောသစ်အား မိဘနှစ်ပါးက ပေးစင်ပုံ မရပါ။

“ထိုင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်ကယ်က သူတို့ကို မြန်မြန် လက်ထပ်စေချင်ပြီ။

ဆိပ်ကမ်းက အမြင် ရှိသေးတယ်လေ”

အန်ကယ်ဆိုလိုချင်တာကို သူ နားလည်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ အန်ကယ်”

“အင်း”

အန်ကယ်မြင်ထိန် ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“မောင်ဟိန်းမို့ကို မောင်ထွင်းရှုနဲ့ နေ့ခိုင်းရင် အဆင်ပြေ

လား”

“ဟာ... ရပါတယ်”

“အေးကွာ မောင်ဟိန်းမို့ကိုလည်း ပြောပြဦးမယ်၊ သမီး

လေးကိုတော့ ပြောထားပြီးသား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချောသစ်က သူတို့အတွက် မုန့်နှင့်ကော်ဖီ လာချပေး၏။

“ဟာ... ကျွန်တော် စားပြီးပြီ၊ လုံးဝ မစားနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို အန်ကယ် မင်းအန်တီနဲ့ သွားစားလိုက်မယ်”

ဖေဖေက ကော်ဖီသောက်ဖို့ ထမင်းစားခန်းဘက်
လျှောက်သွားတော့ သူနှင့်ချောသစ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြ
သည်။

“ဟိန်းဗို... ကိုယ်နဲ့ ခဏ လိုက်နေမှာ ချောသစ် သိရဲ့
လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချောသစ် သဘောကရော”

“ဘယ်မှာနေနေ အရေးမကြီးပါဘူး။ လက်ထပ်တော့မှာ
ပဲလေ”

“အင်း”

သည်တစ်ခါတော့ ချောသစ်ကို အားမနာတမ်း သူ
ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ကြည့်ခွင့်တော့ ရှိပါတယ် ချောသစ်ရယ်။

ကိုယ်က ဟိန်းဗိုကောင်မလေးမှန်း မသိဘဲ မင်းကို

စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ခုမှ ဘယ်လိုလုပ် ချက်ချင်းကြီး မုန်းနိုင်မှာလဲ။ ချစ်နေ
တုန်းပဲ။

ကိုယ် မညာချင်ပါဘူး။

ရင်ခုန်မြန်စွာနဲ့ ချစ်နေမိတုန်းပါပဲ ချောသစ်ရယ်။

ချစ်သူလေးကို ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထားပြီး အားပါးတရ
စိတ်ကြည့်နေခွင့်ကို သည်တစ်ခါ နောက်ဆုံးရတာလည်း ဖြစ်
ကောင်း ဖြစ်မှာ။

“ချောသစ်”

သူ့အသံက သူထင်ထားတာထက် တိုးဖျော့နေပါသည်။

မင်းကို ဆုံးရှုံးရမှာ တို့နဲ့မြောမိတယ်။

ကိုယ်ကြေကွဲမှုကို အသိအမှတ်ပြုပါ။ ကိုယ်အချစ်ကို
ဆီချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့်... ဥပက္ခာ မပြုလိုက်ပါနဲ့။

ချောသစ်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ပင့်သက်ရှိက်သွားသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ချောသစ်”

“ပြောပါ”

“ကိုယ့်ကို နားလည်ရဲ့လား”

ချောသစ်က မော်ကြည့်သည်။

“ချောသစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ့်ခံစားမှု”

“ဟင်အင်း”

သူမက ခေါင်းခါသည်။

ပြောပြီးပြီးချင်းပဲ သူ့စကား မှားသွားတာ နောင်တရ

သည်။

“ထိုင်နေဦးနော်”

ဟု ဆိုရင်း သူမ ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ချောသစ်...”

“ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးရမှာ အရမ်း ကြောက်လာမိတယ်”

“ရှင်”

သူ အောင့်အီးမထားနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ ပြောမိ၏။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ သူ့ဘာတွေ ပြောမိသလဲ။

ဟာကွာ... သွားပြီ။

လုံးဝ မရည်ရွယ်ပါ။ သည်လောက်အထိ လုံးဝ မရည်

မိပါ။ သူ့ကို ချောသစ် အထင်သေးသွားပြီ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။

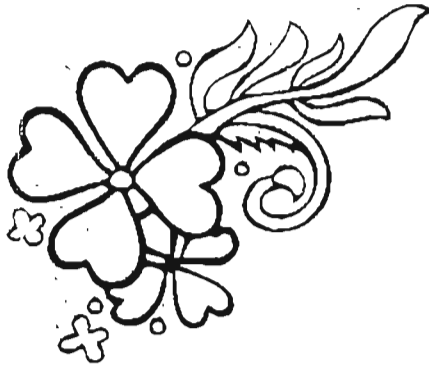
ချောသစ်ရယ်။

ကိုယ် ချောသစ်ကို ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာသွားတော့

မလုပ် သွေးပျက်ပြီး ပြောမိတာပါ။

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ။

အခန်း(၁၇)

“ချောသစ်”

“မောင်... မောင် ကိုထွင်းရှနဲ့ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့

ဟိန်းမိုက သူမပခုံးလေးကို ဖွဖွဖက်လာသည်။

“မောင် အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်၊ ဟိုဘက်အိမ်မှာ နေရ

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ပြေပါတယ်ကွာ”

ထွင်းရှု အကြောင်းတွေကို သူမပြန်ပြောလျှင် ပြဿနာ

ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာမို့ ထိန်းချန်ထားမိသည်။

“ထွင်းရှုက ခရီးထွက်မယ် ပြောနေတယ်ကွာ”

မောင်က သတင်းပေးလာ၏။

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ကြားရတာ နည်းနည်းထူးဆန်သည်။ ယုံရမလား မယုံရ

ဘူးလား။

“ဘယ်လောက် ကြာမလဲဟင်”

“ဟိုမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေမယ်ပြောတာပါ”

ကြာမယ်”

သူက တကယ်ပဲ ရှောင်ထွက် သွားချင်တာလား။

သူ့အကြောင်းတွေ မောင်ကို ပြန်ပြောမှာ တွေးပူလို့လား

မောင် အူတိုတတ်တာ ထွင်းရှု အသိဆုံး။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူမ သက်ပြင်းလေး ငွေငွေရှိက်သည်။ မောင်ပုခုံးစွန်းမှာ

အင်းလေး မှီထားမိသည်။

“ဒီကောင်ရှိရင် အားကိုးရတယ်ကွာ၊ မပျင်းဘူး”

“ချောသစ်”

“ရှင်”

“မောင်ကို ချစ်လား”

“မချစ်ပါဘူး”

ဟု တခစ်ခစ် ရယ်မိသည်။

“မချစ်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

“မောင် မသိဘူးလား”

“သိတယ်”

“သိရက်နဲ့များ...”

“သိလည်း ကြားချင်သေးတာပဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ မောင်မျက်နှာကို မော်ကြည့်ရင်း
ရင်ခုန်သံလေးတွေ ဆူညံလာရသည်။

ချစ်လိုက်ရတာ မောင်ရယ်။

ဒီလိုသာယာတဲ့အချိန်လေးတွေကို တစ်သက်တလေ
ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ။

မောင်က နူးညံ့စွာပြုံးပြီး...

“မောင် ချောသစ်နဲ့ အတူတူ နေချင်ပြီကွာ”

ဟု တောင်းဆို၏။

“လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲမောင်”

ချောသစ်က မောင်ကို အားပေးသည်။

“မောင်စိတ်တွေ လောနေမိတယ်”

“ချောသစ်လည်း အဲဒီလိုပါပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး မင်္ဂလာရက်အတွက် ကြိုတင် ရင်ဆိုင်
နေရပြီ။ စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်ရဦးမှာမို့ လိုတော့လိုသေးသေးတာတွေ

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဆက်ထပ်ပြီး မောင်နှင့်အတူတူ ဖြတ်သန်းရမည့် အနာဂတ်ရက်စွဲ
များကို ကြိုတင်ရင်ခုန်ကာ ကြည့်နူးနေမိသည်။

မောင်အနားကို ရောက်လာပြီမို့ သူမ စိတ်အေးအေး
အသွားရပါပြီ။

ဝေးနေတုန်းက ဝေဒနာတွေ သူမ ရင်ထဲမှာ မရှိတော့။

“ထွင်းရှုက ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်”

မောင်က သူ့သူငယ်ချင်းကို အရမ်း ယုံကြည်နေပါသည်။

သူတို့ချင်း စကားများအောင် ချောသစ် မပြောချင်ပါ။

အခုချိန်မှာ ပြေလည်နေကြတာ အကောင်းဆုံးပါ။ သူက

ထည်း ခရီးထွက်တော့မှာပဲ မဟုတ်လား။ ထွင်းရှုက မျက်နှာပူ
အားနာစွာနှင့် သူတို့အနားက ထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေပါပြီ။

သူ့အမှားကို သူ သိနေပါပြီ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

နောင်တရလိုသာ ရှောင်ပြေးချင်တာပါ။ မောင်နှင့်သူက
သည်လောက်ခင်ကြတာ။ မောင်ချစ်သူအပေါ် သူသည်
မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ သူလည်း သဘောပေါက်မှာပါ။

မောင်က ယုံကြည်လေ သူပိုပြီး လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်ရ
ထင်ပါသည်။

ချောသစ်လည်း သူ့စကားတွေကို မကြားခဲ့သလိုဘဲ
လိုက်တော့သည်။

မောင် သိလျှင် ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာ။

သူတို့ချင်း ယုံကြည်ခင်မင်မှုကို မပျက်စီးစေချင်။

သို့သော်... မောင်အပေါ်ကို ထွင်းရှု အမြင် ကြည်လင်

လား။ စေတနာ သန့်ရဲ့လား။

အဲဒါတွေ ချောသစ် စိတ်ပူမိ၏။

မောင်ကို အမြင်စောင်းပြီး ကြည့်မရ ဖြစ်နေလျှင် အောင်

မောင်က ဘာမှ သိရှာတာ မဟုတ်။

ကိုထွင်းရှု မရှိသေးတာ။ ဖေဖေနှင့်မေမေက ကိုထွင်းရှုနှင့်
သဘောတူ ကြည်ဖြူထားခဲ့တာ။ အဲဒါတွေ အားလုံး မောင်
မသိသေးပါ။ မောင် သိအောင်လည်း ပြောမပြချင်ပါ။

“မောင်က သူ့ကို မောင်တို့မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ သွားဖို့ ပြောရ
မယ်။ ထွင်းရှုက မောင်ပြောရင် ရမှာပါ”

ချောသစ်က မောင်ရင်ခွင်မှာ မှီချကာ မျက်လုံးလေးတွေ
စုံမှိတ်ထားမိ၏။

သူမအတွက်တော့ ချစ်သူ့ရင်ခွင်သည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်
အတိ ပါပဲ။ အရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေသလိုပါ။

အခန်း(၁၈)

မနက်စောစော အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း မောင်ကို သတိရတာမို့
ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြင်မိ၏။ ပြီးမှ ဖုန်းမဆက်ဘဲ မောင်တို့ဆီသွားဖို့ပဲ
စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ကာ အိပ်ရာထက်က ဆင်းသည်။

ဝရန်တာဘက် ထွက်ရပ်ကာ ထွင်းရှုတို့ ခြံရံရာ
လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မြင်ကွင်းက နည်းနည်း ထူးဆန်းနေပါသည်။

အမိုးဖွင့်ကား အဝါလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်။ ဂျင်းအင်္ကျီကလေးကို ဝတ်ကာ လျှာပါသော ဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားသည်။

ဆံပင် ခွေခွေကောက်ကောက်ကလေးတွေနှင့် အဝေးက လှမ်းမြင်ရရုံနှင့်ပဲ ခေတ်မီသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်မှန်း သိရသည်။

ကားဘေးမှာ ရပ်နေတာက ထွင်းရူပါ။

မောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကော်ဖီခွက် ကိုင်ထားပြီး စကား ပြောနေ၏။

ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ။

ဘာလာလုပ်တာလဲ။

ထွင်းရူဆီကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်လာတာ ပထမဆုံးပါပဲ။ ပြီးတော့ မောင်လည်း ရှိနေသည်။

ဟော...

ကိုထူးပါ အိမ်ပြင်ထွက်လာ၏။

သူတို့ ဘာတွေများ ရယ်မော ပြောဆိုနေပါလိမ့်။

ကောင်မလေးက ကားထဲက ဆင်းပြီး ထွင်းရူဆီကို သွားရိုက်၍ ခြေထောက် ဆောင့်သည်။ ဘယ်လို တွေ့လဲ တရင်းတနီးပါလား။

ကြည့်ရတာ ကိုထွန်းရှုနင်း ပုတ်လားခတ်လား အရောတဝင်။ ချောသစ် နှာခေါင်းလေး ရှိမိသည်။

မြန်မြန် ရေချိုးပြီး မောင်ဆီ သွားရမည်။

မောင်ကိုတော့ လာမပတ်သက်စေချင်။ ချောသစ်ရှိတာ သိထားစေမည်။ မောင်ကို တရောတဝင် တရင်းတနီး လာလုပ်လျှင် ချောသစ် မကြိုက်၊ ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။

မောင်နှင့်ချောသစ်က လက်ထပ်ကြတော့မှာ။ ချောသစ် မျက်နှာကလေး သုန်မှုန်လာရသည်။

ချောသစ်က ဂျပ်ပင်နံကလေး၊ ဘွတ်ရူးကလေးနှင့်
တီရှပ်ကလေး ဝတ်ကာ မာဖလာလေး လည်ပင်းမှာပတ်ပြီး
ထွက်လာခဲ့သည်။

တီရှပ်နှင့် မာဖလာက ဆင်တူပါ။ ဝယ်ကတည်းက
မာဖလာလေးပါ... ပါတာ။

ကိုရီးယားစတိုင်ကလေးပါ။

ဟိုမှာက အေးတာကိုး။

သည်မှာတော့ ဆောင်းမနက်ခင်းဆို အဆင်ပြေလှ
ပါသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်ရတာ။

ဟိုကောင်မလေးလို ခေတ်မီရဲတင်းသော ပုံစံမဝတ်ချင်
လှူကြွေရရနှင့် အေးမြသောစတိုင်ကို တမင် ရွေးဝတ်မိပါ၏။

ချောသစ်က မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ...

သိပ်ပြီး ကလက်တက်တက် မဆန်ချင်။

ချောသစ်လျှောက်လာတာကို ထွင်းရှုကာ အရင်ဦးဆုံး
လှမ်းတွေ့သွားပြီး မောင့်ကို ပြောလိုက်၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မောင်က ကော်ဖီခွက်နှင့် တံခါးလာဖွင့်သည်။

“မောင် ကော်ဖီသောက်တာ မတ်တပ်ကြီးပါလား။ လာ
ဟိုမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

ခြံထဲချထားသောခုံရှိရာ မောင့်ကို ခေါ်မိ၏။

“ဟာ... ခွဲခြားခွဲခြား မလုပ်နဲ့လေ။ လာ သူတို့ဆီ သွားရ
အောင်။ ချောသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မောင် တော်တော် အလိုက်မသိပါလား။ တမင် ခွဲထွက်
ချင်နေတာ။ ချောသစ် သူတို့ဆီ လာတာမဟုတ်။ ဒါကို သူတို့
သိဖို့ လိုသည်။ မောင့်ဆီ လာတာ။ မောင့်ဇနီးလောင်းဆိုတာ
ထာပြတာ။

ဟိုတစ်ယောက် မောင့်ကို မသိရဲအောင်။ မောင်ခေါ်ရာ
နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး ပါသွားရသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ချောသစ်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်
သော ချောသစ်ပေါ့။ သူက ချယ်ရီသစ္စာ၊ မောင်တို့သုံးယောက်ရဲ့
သူငယ်ချင်းပဲ”

ချယ်ရီသစ္စာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးပြပါသည်။

“ကိုဟိန်းမို့ ချစ်သူက နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ချောတယ်
တကယ်ပါပဲ”

ချောသစ်က အားနာပါးနာ မပြုံးချင် ပြုံးချင်နင်း။ တကယ်
ကို မသိကျွမ်းချင်။

“ဟိန်းမို့က ချောသစ်ကို မခွဲနိုင်လို့ ပြန်လာတာဟ”

ကိုထူးက ဝင်ပြောသည်။

“ရှင်တို့ အားမကျဘူးလား... ဟိန်းမို့ကို”

ချယ်ရီသစ္စာက အရမ်းသွက်သည်။

ပြောတာဆိုတာလည်း ပွင့်လင်း ရဲတင်းသည်။

သူ့ပစ်မှတ်က ဘယ်သူ့ကိုလဲ။

ချောသစ် အကဲခတ်မိ၏။ မိန်းမချင်းဆိုတော့ သူချိန်ရွယ်

ဆနော့ သိပါသည်။

ကိုထူးကို ဟုတ်ပုံမရ။

ဒါဆို ကိုထွင်းရှလား။

အများဆုံး ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုထွင်းရှက ပြီးပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

ကလေးပြောရလျှင်...

“ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်” ပါပဲ။

အခန်း(၁၉)

ချောသစ်က မောင့်စကားတွေကြောင့် အံ့အားသင့်မိ
သည်။ အခုမှတော့ တားမြစ်ပိတ်ပင်လို့လည်း မကောင်းပါ။

“ချယ်ရီသစ္စာ” ဆိုသော မိန်းကလေးကိုလည်း ချောသစ်
ကြည့်လို့မရ။ စားသောက်ဆိုင်နာမည်က ဘာလို့ သူ့နာမည်
နဲ့တူနေလဲ။ သူတို့တွေနဲ့ မောင်က ဘာလို့ ရှယ်ယာလုပ်ရတာလဲ။
သေ မကျေနပ်နိုင်သလို ဖြစ်တာမို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးမိတော့
သည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“အစောကြီးကတည်းက အစီအစဉ် ရှိတာပါကွာ”

“အင်းလေ... ချောသစ်ကို တိုင်ပင်သင့်တာပေါ့”

“ချောသစ် ကန့်ကွက်မလားလို့ လုံးဝ မထင်မိစွာ”

“ကန့်ကွက်တာ မဟုတ်ဘူး”

ချောသစ်က မောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်သည့် လက်ကလေးနှစ်ဖက် တင်းတင်းပိုက်ရင်း ဘာမှ မပြောချင်လောက်အောင် စိတ်တိုမိပါသည်။

“ချောသစ်”

သူမဘေးရောက်လာပြီး ပခုံးလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ သူမပခုံးလေးကို မွှေးရှိုက်သည်။ ဒါဟာ မောင် ချောသစ်က ချောနေကြ အပြုအမူကလေးပါ။

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစွာ လှိုက်ခါသွား၏။

“ချောသစ် မကျေနပ်ဘူးလား... ပြော...”

“မောင် တစ်ခုခု လုပ်ရမှာပဲလေ။ ဒီကို ပြန်ရောက်ပြီး

မှာ မိန်းမယူ အခြေချမယ်ဆိုကတည်းက အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်မယ် မဟုတ်လား။ ထွင်းရှုရော ကိုထူးရော မောင်ဘော်ဒါအရင်း တွေပါ။ ချယ်ရီသစ္စာကလည်း သူတို့နဲ့ အရမ်းခင်တယ်လေ။ အသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ကို မောင်တစ်ယောက်တည်း အိတ်အားနဲ့မဖွင့်နိုင်ဘူး။ ဦးစီးတာရော၊ ပိုက်ဆံရော”

ပြီးတော့ ချယ်ရီသစ္စာ။ ထိုမိန်းမမျက်လုံးတွေက ချယ်ဝယ် ပါးနပ်လွန်းသည်။ ယောက်ျားသုံးယောက်ကြားမှာ သူက အထိပ်လာ လုပ်ချင်နေသည်။ ချောသစ် ကြည့်လိုက် မရ။

“မဟုတ်ဘူးမောင်၊ သူတို့ငါ့အတွက် အရေတောင် အမြဲဆက်ဆံ ချောသစ် မလိုလားတာ။ ကြိုသိရင် ချောသစ် သဘောမတူဘူး”

စောစော ကြိုတင်သိခဲ့လျှင် ရအောင်ဖျက်မိမှာပါ။ ထွင်းရှု ဘယ်လိုမှ နှစ်သက်လို့မရ။ အဆက်အဆံလည်း မလုပ်ချင်ပါ။ အဆင် အရင်းအနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကို သူမ စိတ်ပျက်လှ သည်။

ကဲပါကွာ၊ သူမ အမြဲလုပ်ရမယ့် ကိစ္စလည်းဟုတ်
မဟုတ်ဘဲ။ တစ်လတစ်ခါ စာရင်းရှင်းတမ်း လုပ်တာလောက်
ရှိမှာ”

မောင်က ချောသစ်က စိတ်အေးအောင် ပြောသည့်
တကယ်ပါပဲ မောင်ကို အသည်းယားမိသည်။

“မောင်က ကိုထွင်းရှနဲ့ပဲ ရှယ်ချင်တာ။ ကိုထွင်း
သူလည်း ပါမယ်ဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သူငယ်ချင်း
ပဲလေ”

ကိုထွင်းရှ၏အတွင်းသဘောကို ခုထက်ထိ လှစ်ကြည့်
တတ်တာ မဟုတ်။ အကြောင်း မသိသေးပါ။

“ချောသစ်ရယ်”

“ဘာလဲ”

“ကြည့်ပါဦးကွာ။ ဒေါသတွေ ကြီးနေလိုက်တာ။ ဒီ
ကို ဒီလောက် ခေါင်းစားမနေပါနဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“မောင်သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်လို့ မရတော့ဘူး
တကယ်ပါပဲ”

မောင်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မပြောပါနဲ့ကွာ”

မောင်ကို မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ပြောချင်တာတွေ မျိုးသိပ်
သားရသည်။

ကိုထွင်းရှ စိတ်တွေ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ချင်နေ
တာ မောင် မသိဘူးလား။ မောင်ကသာ ခင်မင် ယုံကြည်နေတာ။

သူမက ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မော့လိုက်တာ”

ပြီးမှ သတိရသွားသလိုနဲ့...

“မောင်”

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကိုထွင်းရှုတစ်ယောက်က ခရီးသွားမှာဆို”

ဟု မေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အနီးကပ် ဦးဆောင်ရမှာက ကိုထွင်း
ချယ်ရီပါ”

“မောင်တို့က ပိုက်ဆံရှယ်ထားတာ၊ မကြာခဏ တွေ့
ပြောဆို ဆွေးနွေးရုံရှိတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

သူမက နားလည်သွားသလို ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

ပြီးတော့ မောင်အတွက် ဖျော်ထားသော သံပရာရည်

လှမ်းပေးမိ၏။

“ရော... မောင်သောက်လေ”

“ရပါတယ်”

ဟု မောင်က ရယ်ဟဟ ဆိုပါသည်။

“ဘာလဲ မောင်နော် လူကို ရယ်စရာလား”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ချောသစ် စိတ်ဆိုးတာ မောင်သဘောကျလို့ပါ”

တံကယ်ပါပဲ ချောသစ်ကလည်း အလျော့မပေးချင်ပါ။

ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ ကပ်သပ်ပြောဆိုနေရာမှာ ဝန်လေး
လိုသား။

“ကိုထွင်းရှုက ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“ကြာဦးမယ် ထင်တယ်”

သူမက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ရင်း စဉ်းစားသည်။

“ဘာလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... သိချင်လို့”

“အစတုန်းကတော့ ဒီကောင်နဲ့ ချောသစ် ပြေလည်

တာပဲ”

“အခုလည်း ပြေလည်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ ကြည့်မရ

တာ”

“ဘာလို့ ကြည့်မရတာလဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ကောက်ခါင်ကာမေးလိုက်တော့ မျှော်လင့် မထားတာမို့
ရတ်တရက် မဖြေနိုင်တော့ပါ။

“မာနကြီးပြီး၊ ဘဝင်မြင့်လို့၊ ကြီးကျယ်လို့ပေါ့”

ဟု ဖြေလိုက်မိသည်။

မောင်က ရယ်နေခဲ့၏။

“ဒီကောင် သဘောကောင်းတယ်”

“အင်း”

“စိတ်ဓာတ်လည်း မဆိုးပါဘူး”

“အင်း”

“ပြီးတော့ စီးပွားရေးဦးနှောက်ရှိတယ်”

“အင်း”

ချောသစ်က စိတ်မပါသလို ခေါင်းညိတ်နေမိ၏။

“သူက တော်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းချစ်သူကို စည်းမစောင့်

တာလေး တစ်ခုပဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဟု ရယ်သလိုနောက်သလို ပြောမိ၏။

“ဒီကောင်မှာ စည်းရှိတယ်”

သူမ လက်လျော့လိုက်ပါသည်။ မောင်ကို နားလည်
အောင် မပြောလိုတော့ပါ။ မလိုလားအပ်သော ပြဿနာတွေ
ဖြစ်တော့မည်။ ထားလိုက်ပါတော့...။

ပန်းသီးကို သေသေချာချာစိတ်ပြီးမှ မောင်ကို လှမ်းပေး
သည်။

“ချောသစ် စားလေ”

မောင်က သူ မစားသေးဘဲ ဦးစွာခွံကျွေးသည်။

“ကောင်းလား၊ ချိုလား”

ဟု မေးတာကို ခစ်ကနဲရယ်ရင်း...

“အင်း”

ဟိန်းဗို ပြုန်းကန် သူမ ဘေးရောက်လာပြီး တအား
ဖက်ထားလိုက်၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ချောသစ်”

“ဟင်”

မောင်က ချစ်စနိုးနဲ့ သူမပါးလေးကို ဖိကပ် နမ်းရှိတ်
သည်။

“ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”

မောင်ပုခုံးထက် ပါးလေးမှေးကပ်ထားရင်း ‘မျက်လုံးလေး
မှိတ်ထားမိသည်။

မောင်က အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုး ဆိုသည်
နေ၏။ ချောသစ်ကိုယ်လေးကို ဖက်ကာ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်သည်
ဘက်ယိမ်းလိုက် လုပ်နေသည်။

“မောင် ငြိမ်ငြိမ်နေလေကွာ၊ ခေါင်းမူးတယ်”

“ပုခက်စီးနေတယ်လို့ သဘောထားပေါ့”

မောင်က သီချင်းဆက်ဆိုသည်။

ထွင်းရှက ခြေစုံရပ်ပြီး ရှေ့ဆက်လှမ်းဖို့ ခက်ခဲသွား၏။
ဟိန်းဝိုနှင့်ချောသစ်က ကြည်နူးနေ၏။

သူ... နောင်ယုက်သင်ပါမ့်လား။

ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းပြီး အသာကလေးပြန်လှည့်သည်။
သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် အင်မတန်လေးပင်သော အရာဝတ္ထုကြီး တစ်ခု
တင်ထားရသလို မွန်းကြပ် နာကျင်နေ၏။ သူ့ဘာလို့ ခံစားနေရ
တာလဲ မသိပါ။

သူတို့စုံတွဲကို မမြင်ရမယ့် နေရာတစ်ခုဆီကို သူ
ပြေးချင်ပါပြီ။ ခံနိုင်ရည် အင်အားက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အနိမ့်ဆုံး
အမှတ်ကို ကျဆင်းလာ၏။

ရင်ထဲက တိတ်တခိုးချွန်သူလေးကို လူမသိသူမသိ
ဆုံးရှုံးခံရတာ သည်လောက်ဆိုးရွားသလား။ အခဲရ ခက်သလား။

အခန်း(၂၀)

ချောသစ်က လှပလွန်းသော သတို့သမီးဝတ်စုံကို
နိုင်မနင်း မကာ ညှော်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေက တီဗွီ ကြည့်နေကြသည်။

ချောသစ် သတို့သမီးဝတ်စုံ လှမလှ ဖေဖေတို့ကို
ခတ်ပြကာ...

“ဒီဒီရေ... ကြည့်ပါအုံး... လှလား”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“အရမ်းလှတာပေါ့ကွယ်”

“သမီး ဝတ်ရတာ အရမ်း လေးနေသလား”

“လှချင်တော့ အလေးခံရတာပေါ့”

သူမက ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ပြောသည်။

“သမီးက လှပြီးသားပါကွယ်”

“အင်း... ဒီဒီနဲ့ တူတာ”

“Yes... မှန်တယ်”

သတို့သမီးဝတ်စုံ အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်ဖုံးကို မကား
ရှက်စနိုး ပြုံးနေတုန်း မေမေက မကြည်ချင်။ မျက်ခုံးပင့်ကာ
“သားအဖနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ညီနေလိုက်ကြ
တာ”

ဟုဆိုကာ ညွှန်ခန်းထဲဝင်လာသော အရိပ်ကြောင့်
လှမ်းမော့အကြည့်တွင် ထွင်းရှုကို မြင်တော့ ကမန်းကတန်း
မျက်လွှာချမိသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“လာကွာ... မောင်ထွင်းရှု”

ဖေဖေက သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်တာမို့ သူက ဆိုဟမှာ ဝင်ထိုင်

သူ ဖေဖေဆီ ကိစ္စရှိလို့လာမှန်း သိသည်။

သူ အကြောင်းမဲ့လာမှာ မဟုတ်တာ။ ရှောင်ဖယ်ဖယ်ရှိ
တာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသလို လုပ်နေတာ သိပ်သိနေသည်။

ဖေဖေနှင့် သူပြောနေတာတွေက အလုပ်ကိစ္စတွေ။

မေမေက ကော်ဖီကို ဓာတ်ဗူးထဲက ငဲ့ထည့်ပေးသည်။

လူကြီးတွေကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတတ်တာ သူ
ဆတ်ပညာ တစ်ခုပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ကြည့်
အတွက်လာတုန်း သူ ရောက်လာသည်။ သူက အရင် မြင်ခွင့်ရ

မောင်ပင် မတွေ့ရသေး။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အရင်ဦးဆုံး မြင်စေချင်တာ မောင့်ကိုပါ။

အသက်လောက်ချစ်ရသော မောင့်ကို...။

ဒီဒီနှင့် မေမေက ကြည့်ရအောင် ဝတ်ခဲ့ပါဆိုလို့ ဝတ်
တာ။ ညနေတုန်းကမှ ထိုမင်္ဂလာသတို့သမီးဝတ်စုံကို လာပို့
ခဲ့တာ။

မောင်ကလည်း... နော်။

ညဘက်ထိ ရောက်မလာသေး။

စိတ်လဲ အလိုမကျချင်။

ထွင်းရှုက စူးတောက်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်
တော့ မကျေနပ်။ ကြည့်စရာလား... သူကြည့်စရာလား။

သူ့သတို့သမီးမှ မဟုတ်တာ။

နှုတ်ခမ်းလေး စူမိပါသည်။

ထွင်းရှုက အန်ကယ်ဦးမြင့်ထိန်နှင့် စကားပြောဆို
သက်ပြင်းကို ကြိတ်ရှိုက်သည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချောသစ်ရယ်။

ဟိန်းဆိုရဲ့သတို့သမီးဖြစ်ဖို့ မင်း အားတက်သရော

ညကြည့်နဲ့နဲ့ ပြင်ဆင်နေပြီပဲ။

ကိုယ်က အမှန်တရားကို လက်ခံရဲရမှာပေါ့။

“ချောသစ်”

“ဟင်”

သူ ဘာပြောမလဲဆိုတာ သိနေသည်။

“အရမ်းလှပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကျွန်တော် ခရီးသွားရမယ်”

ဟု အဆက်အစပ်မရှိ ဆိုလာ၏။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

သူက ခေါင်းခါသည်။

“ဘာလို့လဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ”

သူဟာ နားလည်ရခက်တဲ့ သူတစ်ယောက်ပါလား။

“ချောသစ်”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ည ဟိန်းဗို လာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိန်းဗို နောက်တစ်ယောက်တွဲမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

ဟု ကောက်ခါငင်ခါ မေးလာတော့ မျက်လုံး ပြူသွား

သည်။

ဒါ... ဘာစကားကြီးလဲ။

“မကြာမီဘူးလား”

သူက ပဟေဠိ လုပ်နေသည်။

ဘာမှ မကြားဘူး

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့သတင်း”

“ဘာ”

အလန်တကြား ဖြစ်သွားပုံရတော့ ရယ်ချင်စိတ်

ကင်းကာ မနည်းကြီး အောင်ထားရသည်။ တကယ် ယုံသွားပြီ။

မျက်နှာလေး ချက်ချင်းပျက်ကာ စိုးရိမ်စရာကြီး ဖြစ်သွား

တတ်

“ဟုတ်လိုလား ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ”

မျက်လုံး အဝိုင်းသားလေးနှင့် မေးလာ၏။

သူ အော်ရယ်မိသည်။ သူရယ်လိုက်မှ ချောသစ်မျက်နှာ

ကြည်လင်လာ၏။

“တော်တော် နောက်တတ်တယ်”

“စတာပါဗျာ”

“အမယ်လေး... ဒီလို သွေးတက်အောင် မစပါနဲ့”

“မလွယ်ဘူး... ရင်ထဲ ပူသွားတာပဲ”

“ဆောရီး... ဆောရီး”

“ဒါပေမယ့် မယုံပါဘူးနော်”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး... မျက်နှာတော့ ဖွေးသွားတာပဲ”

သူ့ကြည့်ရတာ ချွင်လန်းတက်ကြွနေပါသည်။

“ချောသစ်တို့ ညှော်ခဲပွဲပြီးမှ ခရီးထွက်ရင် ပြီးရော”

သူက ဖျော့တော့စွာ ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော် ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ”

သည်နေ့တော့ မထင်မှတ်ဘဲ သူနှင့် ပြေလည်မှု

သည်

တကယ်တော့ စိတ်ရင်းအမှန်နှင့် မသွားစေချင်တာပါ။

“အင်းလေး ကိစ္စရှိတယ်ဆိုလည်း သွားပေါ့”

ချောသစ်က အလိုမကျသလိုမျက်နှာကလေး...

ကိုယ်ရင်ကွဲနာကျတာ မြင်ချင်တာလားကွာ။ ကိုယ့်

အသည်းထဲက သူများသတို့သမီးလေးကို ဘယ်လို ကြည့်ရက်

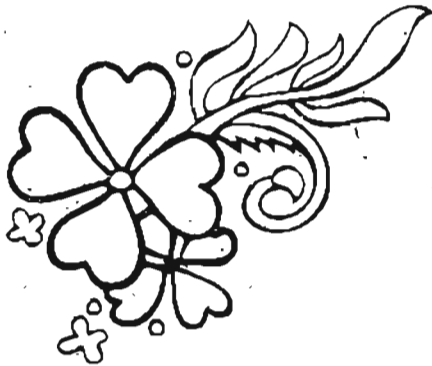
သေး။

“တမင်ရှောင်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ သွားပေါ့”

ချောသစ်စကားကို သူ မဖြေရှင်းဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။

သိနေရင်လည်း မေးမနေပါနဲ့လားကွာ။

အခန်း(၂၁)

ထွင်းရှုရောက်လာတော့ ဟိန်းမိုက် သူ၏လက်တော့
ကွန်ပျူတာကလေးကို ကမန်းကတန်း ပိတ်ကာ ဖွက်လိုက်၏။

ထွင်းရှု မသင်္ကာဖြစ်သွားရင်း...

“မင်း ငါ့ကို ဘာတွေလျှို့ထားတာလဲပြ”

ဟု တောင်းဆို မိတော့သည်။

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ပြပါ ဘာလို့လဲ”

“လုံးဝ မပြနိုင်ဘူးကွာ”

“ငါ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟာ... လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ဒါ ငါ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ

လေကွာ”

“ခဏလေးပဲ ကြည့်မယ်”

“မကြည့်ပါနဲ့ကွာ”

“ငါကြည့်ချင်လို့”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါတို့ရဲ့ Love Storyတွေ ရေး

ထားတာကွာ”

“အဲဒါကြောင့် ဖတ်ကြည့်ချင်တာပေါ့”

“No, No”

“ပေးဖတ်ပါကွာ”

“မင်းအကြောင်းတွေလည်း ပါတယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

◆ ဤကဏ္ဍစာပေ ◆

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

မရမက ခွင့်တောင်းနေတော့ ဟိန်းဗို အားနာမိသည်။

“ချောသစ်နဲ့ ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ အကုန်ရေးထား
တာ၊ ငါ မျက်နှာပူတယ်၊ မဖတ်နဲ့ကွာ”

“မင်းကလည်း...”

သူ စပ်စပ်စုစု လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ပါ။

ချောသစ်နှင့် ပတ်သက်လို့သာ သိချင်တာ။ သိချင်စိတ်ကို
သိန်းမရ။

“ချောသစ်ကို ပြပြီးပြီလား”

ဟိန်းဗို ခေါင်းခါသည်။

ဟိန်းဗို မပြချင်မှန်း သိတော့ ထွင်းရှ လက်လျှော့လိုက်
သည်။

“လာကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် သွားရအောင်”

◆ ဤကဏ္ဍစာပေ ◆

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်သောက်
ရင်း စကားပြော ဖြစ်သည်။

“တကယ်ကွ၊ ငါ့ချောသစ်ကို မခွဲချင်တာ တစ်ခုတည်း
ပြန်လာခဲ့တာ”

“နားတွေ ပူလာပြီကွာ၊ မင်းက ဒါပဲ ပြောနေတော့
တယ်”

“မင်းရော မိန်းမယူဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား”

“ငါ့ဘက် လှည့်မလာနဲ့”

“ငါက မင်းကို အထီးမကျန်စေချင်လို့ပါ”

“ငါ့ဘဝ အခုလည်း စိုပြေနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှိသင့်တယ်။ မင်း တစ်
ယောက်တည်း ချောသစ်သူငယ်ချင်းလေးကို စိတ်မဝင်စားဘူး
လား”

“ဘင် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အေးလေ မင်း ရင်ခွန်ရမယ် ကောင်မလေးမှ မတွေ့
သေးတာကို”

“ဟုတ်တယ် တွေ့ပြီးမှဆို ငြင်းရင် မျက်နှာပူနေရမယ်”

“ဒါပေါ့၊ ချောသစ်က မင်းအပေါ် စေတနာနဲ့ပါ”

“ငါ သိပါတယ်”

“ထွင်းရှုက တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။”

“ငါက မင်းကောင်မလေးကို အန်ကယ်မြင့်ထိန်ရဲ့ စက္က
ထရီမလေးပဲ ထင်တာကွ”

“ဟု...ပြောလိုက်မိသည်။”

“ဟုတ်လား၊ ချောသစ်က အဲဒီလိုပဲ ငွေကြီးတယ်ကွ၊
အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ရသားနဲ့ စက္ကထရီ ဝင်လုပ်ချင်တာကွ။
ငါ တားသေးတယ် နားမထောင်ဘူး”

“ဟိန်းမိုက ချစ်စနိုးစိတ်နှင့် ရယ်နေ၏။”

သူတို့ချင်း သိပ်ချစ်ကြတာ။

ကိုယ်က အပြင်လူပါ။

ဟိန်းဗိုက စကားပြောနေရင်း နားထင်ကို လက်နှင့်
ဖိထား၏။ ထွင်းရှုက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမိသည်။

“ငါ ခုတစ်လော ခေါင်းမူးတယ်။ သွေးတိုးချင်တာလား
မသိဘူး။ ရင်ဘတ်မှာလည်း အောင့်တယ်။ အသက်ရှူ မဝချင်ဘူး”

“မင်း နေမကောင်းဘူးလား။ ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ပါလား”

ဟု အကြံဉာဏ်ပေးမိ၏။

“ချောသစ် သိရဲ့လား”

“မသိဘူး။ စိတ်ပူမှာ စိုးလို့ မပြောတာ”

“မင်း ကြိတ်ခံမနေနဲ့၊ မပေါ့ဆနဲ့ ဆေးခန်းပြလိုက်ဦး”

“အေးပါကွာ၊ ငါ သိပါတယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဟိန်းဗိုက အစကတည်းက သွေးတိုးရှိသူပါ။ ချောသစ်နဲ့
မြန်တွေ့ရတော့ အပျော်လွန်ပြီး အရာရာကို မေ့လျော့နေတာ။
သူကတော့ တစ်အိမ်တည်းနေတာမို့ သတိပေးရပါသည်။ စောင့်
ရှောက် ရပါသည်။

* * *

အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ စနေနေ့ပါပဲ။

ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်စရာ၊ သွေးပျက်ထိတ်လန့်စရာ
တွေကြုံခဲ့ရသည်။

သူ ဘာ မှားသွားသလဲ။

နှောင်တကြီးစွာနှင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။

ထိုနေ့က ဟိန်းဗိုက ချောသစ် အကြောင်းတွေ သူ့ကို
စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေမိသည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

စာအုပ်ဖတ်နေရင်း နောက်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဆီက
ဖုန်းဝင်လာပြီး အလုပ်ကိစ္စ ပြောဆိုရန် ခေါ်သည်။

ကားသောလေးယူကာ သူလည်း လာခဲ့မည်ကို ကတိ
ပေးပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

ဟိန်းဗိုနှင့်သူ ခြံထဲ အတူတူ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ချောသစ်ကလည်း သူတို့ခြံဘက်ကို လျှောက်လာ၏။

“ခဏပါ။ ငါ ပြန်လာမယ်”

“အေး”

“မင်း လိုက်ခဲ့မလား”

“ရပါတယ်၊ မလိုက်တော့ဘူး”

“ကိုထွင်းရ အပြင်သွားရင် အိမ်မှာ မောင် တစ်ယောက်
တည်းပေါ့”

ဟု ချောသစ်က သူ ခုခံသူအတွက် စိတ်ပူနေသည်။

“အရမ်း ညည်းနက်မှာလား”

“သိပ်မကြာပါဘူး”

ကားပေါ်တက်ပြီး သူတို့ စုံတွဲကို နှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့က စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်သည်။

စောစောကပဲ ဟိန်းဗိုက ချောသစ်အကြောင်းတွေ
ပြောနေခဲ့သေးသည်။

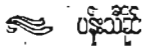
သဝန်တိုတတ်တာ၊ စိုးရိမ်ကြီးတတ်တာ၊ ကွယ်ရာမှာ
ဆက်ပြန်မှာကိုလည်း တွေးပူသည်တဲ့။

ကိုယ်မှာတော့ အဲဒါမျိုးလေး မရှိသေးပါ။

ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းရင်း အေးမြသော
ညဉ့် အလုံကို ခံစားနေမိသည်။ လမ်းမှာလည်း ကားသွားကားလာ
သော ကားတိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ မရှိလျှင် ဟိန်းဗို ပျင်းနေမလား။

ထွင်းရက် သီချင်း တိုးတိုးဖွင့်သည်။

ဟိန်းဗိုကို သူတစ်ခါမှ အားကျငေးမောရတာမျိုး မရှိခဲ့
ချောသစ်ဆိုသောကောင်မလေးကို လက်ဆွဲခေါ်လာပြီး
ငါ့ ချစ်သူ

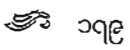
ဟု ရင်ကော့ခေါင်းမော့ မိတ်ဆက်ပေးမည် သူ အထင်
တကြီးလည်း ဖြစ်၊ အံ့လည်းသြကာ ရင်ထဲလည်း နာပြီး ခံစားချင်
ပေါင်းစုံ ရောပြွန်း သွားခဲ့ရတာပါ။

မနားလိုတော့ မရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရား၊ ဒါဟာ မင်း
ကသိုလ်ကံ ပဲ။ အလုပ်ကိစ္စတွေ စကားပြောရင်း ကြာလာတော့
ထွင်းရှုကာ ဟိန်းဗိုဆီ ဖုန်းတစ်ခေါက် ဆက်ပါသည်။

ဟိန်းဗို ဖုန်းမကိုင်။

သူနည်းနည်း စိတ်ပူမိပေမယ့် ချောသစ်နှင့် ခြံထဲဆင်း
စကားပြောတုန်းပါလားဟု တွေးမိကာ စိတ်အေးသွားရပြန်သည်။
ညကြီးမိုးချုပ် နှစ်ယောက်တည်းဆို ချောသစ်က အိမ်ထဲ
ဝင်မှာ မဟုတ်။ ချောသစ် ဒီဒီက စည်းကမ်းကြီးသည် မဟုတ်
လား။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

နောက်တစ်ခေါက် ခေါ်ကြည့်ပေမယ့် ဖုန်းမကိုင်တော့
သည်း ထပ်မခေါ် ဖြစ်တော့ပါ။

ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ပေါ့လျော့မှု ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ငဲ့ခံရပုံ
သည်။

“ကိုယ်ထွက်လာချိန်တုန်းက ဟိန်းဗိုအနားမှာ မင်း ရှိနေခဲ့
မဟုတ်လား”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခန်း(၂၂)

သူက ကားမောင်းလာရင်း ခြံထဲလှမ်းကြည့်၏။

တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ ဖွင့်ထားပါလား။

ဟိန်းဗို မအိပ်သေးဘူး ထင်ပါသည်။

သည်နေ့မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒေါ်လုံးကလည်း မရှိ။

ပြန်သွားသည်။

ညဉ့်နက်နေတာတောင် ဟိန်းဗိုအောက်ထပ်က မီးတွေ

မီးတိုင်း ခြံဝင်းတံခါးကတော့ သော့ခတ်ထားသည်။ ကားထဲက

ပြေး သူမှာပါသော သော့နှင့် ခြံဝင်းတံခါး ဖွင့်သည်။ ကားကို

ထောင်ထဲ သွားထည့်ပြီးမှ ခြံဝင်းတံခါး လာပိတ်သည်။

• ဤစဉ်ကစား •

ပြီးတော့ အိမ်တံခါးကို သော့ဖွင့်ဝင်သည်။ သေတ္တာ
တစ်စုံစီ ယူထားကြတာပါ။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ထွင်းရှ ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ
ရသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဟိန်းဗို၏ဟန်းဖုန်း။ သူ တဖုတ်တဖုတ်
လျှောက်ကာ ဟိန်းဗို အခန်းရံရာ တက်လာ၏။

“ဟာ... ဟိန်းဗို”

အခန်းဝမှာ ဟိန်းဗိုက မှောက်ရက် လဲကျနေပါသည်။

“ဟိန်းဗို... ဟိန်းဗို”

ချက်ချင်းပဲ ပြေးသွားကာ ဆွဲယူပွေ့ထူပြီး ဆက်လက်
ခေါ်ပေမယ့် မထူးတော့ပါ။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ”

သူ ချက်ချင်းပဲ အန်ကယ်မြင့်ထိန်ဆီ ဖုန်းဆက်
ချောသစ်တိုမီသားစု ချက်ချင်း ရောက်လာ၏။

ဟိန်းဗိုကို ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်သည်။

မီသားစုဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်သည်။

◆ ဤထ်ဝင်းစာပေ ◆

ဆရာဝန် ရောက်လာချိန်မှာ အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ သိပြီး
သလောက် ရှိနေပါပြီ။

ချောသစ်က နံရံကို မှီကပ်ရပ်ပြီး ဟိန်းဗိုကို ပြူးကျယ်ဝိုင်း
ကော်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာ ငြိမ်သက် အေးစက်နေ၏။

ချောသစ်မေမေက သူ့သမီးကို ပွေ့ပိုက်နှစ်သိမ့်၏။
ချောသစ်က ဒုထက်ထိ မျက်ရည်မကျ။

ဆရာဝန်က သေချာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ခေါင်းယမ်း
သည်။ ထွင်းရှ ခြေလှမ်းတွေ တုန်လှုပ်စွာ နောက်ဆုတ်မိ၏။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဟိန်းဗိုရာ။

ရုတ်တရက်ကြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ သွားရသလား။

ငါ သိပ်မှားသွားတယ်။

မင်းကို တွစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မိတာ။

မင်း လဲကျသွားတော့ မင်း အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။

◆ ဤထ်ဝင်းစာပေ ◆

ငါသာရှိရင် ချက်ချင်း သိရင် ဆေးရုံပို့ရင် မင်းအသက်
ချင် ရှင်နိုင်မှာပါ။

ထွင်းရှု ဖြေလို့မရ။

မင်း ဖုန်းမကိုင်ကတည်းက ချောသစ်တို့ဆီ ဆက်
ပြောရမှာ။

ငါ ပေါ့လျော့မိပါတယ်ကွာ။

ငါ့ကို မင်း အပြစ်တင်စမ်းပါ။

ဦးနောက်သွေးကြော ပြတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်
အနားမှာ ငါရှိရင် မင်းအတွက် နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်ဖြစ် အကူ
ကောင်းရမှာပါ။

ဟိန်းဗိုရာ..

ငါ အရမ်း မှားသွားပြီ။

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ သမီးလေးက မင်းကို
စိတ်ဆိုးနေတာ၊ မောင်ဟိန်းဗို ဖုန်းကို မင်း ခေါ်ထားတာတွေတော့
သူ့ဆီ မဆက်ရကောင်းလားလို့ ဒေါသကြီး နေတာပါ။ ခဏပါ
လူကြီးပီပီ အန်ကယ်က သူ့ကို ကာကွယ် ဖျောင်းဖျေပေ
မယ်၊ သူ သိသည်။

ချောသစ် သူ့ကို အထင်လွဲ နာကြည်းသွားပြီ။

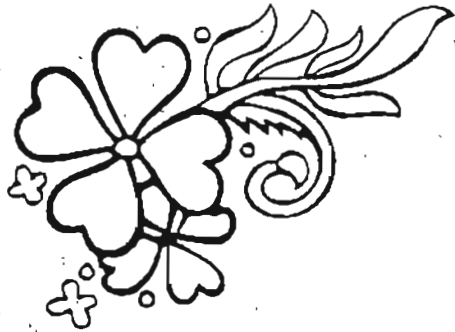
မင်းကို အရမ်းချစ်ပေမယ့် မင်းချစ်သူကို သေစေတော့ဆို
တဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ အတွေးမျိုး မရှိပါဘူး။

ထွင်းရှု အဲဒီလောက် မယုတ်မာဘူး။

မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ထိခိုက်ခံစားရအောင် လုပ်တာ
လဲ။ သူ ချောသစ်ကို ရှင်းပြချင်သည်။

သူ... ဟိန်းဗိုကို တကယ်ခင်တာ၊ သူတကယ် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်ရတာ၊ သူ့မှာ အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်
မရှိတာ... အားလုံးပါပဲ။

အခန်း(၂၃)

“ဘာမှ ရှင်းပြစရာ မလိုဘူး”

ချောသစ်က သူ့ကို အော်ပစ်သည်။

“ရှင် မလာပါနဲ့၊ ရှင်ကို မတွေ့ချင်ဘူး။ မုန်းတယ်၊
အရမ်းမုန်းတယ်၊ အခု ရှင် ကျေနပ်ပြီလား၊ ဝမ်းသာပြီလား
ပျော်သွားပြီလား”

“ချောသစ်...”

ထိုမျှ ရက်ရက်စက်စက် ပြောမည် မထင်ခဲ့ပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ တုန်လှုပ် ကြေကွဲမိသည်။

“ကျွန်တော်က ဟိန်းဗိုသေတာ ဝမ်းသာရမှာလား
ကျေနပ်ရမှာလား”

“ရှင် စိတ်ဓာတ်ကို မသိဘူး မထင်နဲ့”
ထွင်းရှက ချောသစ်ကို စိုက်စိုက်ကြီး ငေးကြည့်နေမိခ်
သူမ အတွေးထဲမှာ သူဟာ ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်
သပ်နေခဲ့ပြီလား။

“ရှင် မရိုးသားတာ ကျွန်မ သိတယ်”

ချောသစ်က နှုတ်ခမ်း ကိုက်သည်။

“ဟိန်းဗိုကို ရှင် မနာလို ဖြစ်နေမှာပဲ”

သူ့အထင်နှင့်သူ ရမ်းသမ်း စွပ်စွဲသည်။

“ချောသစ် အထင်လွဲနေပြီ”

“ဘာမှ မလွဲဘူး”

“ကျွန်တော် အဲဒီလို လူလား”

“ရှင်ကို ကျွန်မ မယုံဘူး”

သူမ စကားလုံးတွေက သူ့ရင်ထဲကို စူးသွားတွေလို
စိုက်ဝင်ကုန်၏။ ပြောရက်လိုက်တာ။

“ရှင် အိမ်မှာလည်း ဟိန်းဗိုကို မထားချင်ဘူး မလွဲသာလို့၊
အစကတည်းက ရှင်ကို ဂရုမစိုက်လို့ ရှင်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေ
တာ အဲဒါတွေ ကျွန်မ မသိဘဲ နေမလား”

“အဲဒါ မင်း အထင်တွေပါ”

“မောင် မရှိတော့ ရှင်ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ကျွတ်... လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ဒီလိုမျိုး အဖြစ်မျိုး ကြုံရတာ ရှင် ကျေနပ်မှာပဲ၊
ကျွန်မ သိပြီးသား။ မောင် မရှိပေမယ့် ကျွန်မ ရှင်ကို လုံးဝ
စိတ်ယိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ ချောသစ်
ကို ရန်တွေ့သည်။

“မောင်ကို ရှင်သတ်တာ ရှင်ကြောင့် သေတာ၊ မောင်
ဖုန်း မကိုင်ကတည်းက ရှင် ဒီဘက်ကို ဆက်ပါလား ပြောပါလား။
ဒါပေမယ့် ရှင် နေစိမ့်ခဲ့တယ်”

“သူက မင်းနဲ့ အတူတူ ရှိနေတာလေ”

“ရှင် ဖုန်း တစ်ချက်ဆက်ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“အဲဒါ ကိုယ် နောင်တအရဆုံး ကိစ္စပဲ”

“သွားစမ်းပါ၊ ရှင်စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသား”

ကိုယ်ရဲ့ ပျော့ကွက်တစ်ခုကို မင်း ထပ်တလဲလဲ ဖိနှင်း

ခြေပြီး ထိုးနှက်နေတော့မှာလား။

မင်း အပြစ်ကိုတော့ မင်း မတွေ့ဘူး။

မင်း ခဏတဖြုတ် သူ့ အနားနေပေးလို့ မရဘူးလား။

ထွင်းရှု အံ့ကြိတ်မိ၏။

သူ့ ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။

ရှင်းပြလိုလည်း နားလည်မှာ မဟုတ်။

အကြောင်းရှာပြီး မုန်းချင်မှတော့ မုန်းလိုက်ပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ဘူး၊ ရှင်အသံလည်း
ကြားချင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ဝေးဝေး နေပေးပါ”
ချောသစ်က ထွင်းရှုကို အပြတ်သားဆုံးပြောသည်။

* * *

ကိုထူးက ချောသစ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်
ဆိုက်၏။ ဘယ်လိုများ စကား စ.ရမလဲ။

ထွင်းရှု ခံစားနေရတာတွေ သိစေချင်သည်။ ထပ်ပြီး
အား မပေးစေချင်ပါ။

ထွင်းရှုက အံ့ပုံး၊ ကြိတ်ပိုး။

သည်ကောင် မျိုသိပ် နိုင်လွန်းသည်။

သူ... ချောသစ်ကို ချစ်တာ ကိုထူးရော ဟိန်းဗိုပါ
သိသည်။ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ထားသော သူ့မာနကို
အိုခိုက်သွားမှာ စိုးလိုသေး။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဘယ်လိုမှ မခံစားရသလို နေပြီတော့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ
ကြောင့်။

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားလိုသာ ဟိန်းမိုနွဲ့ကိုထူးက
ထိုစကား မစခဲ့တာပါ။

ဟိန်းမိုက ချောသစ်၏ ချစ်သူ။

ထွင်းရှုက အဲဒါတွေ မသိခင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့
တာပါ။ သည်ကောင်... ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသည်။

“ချောသစ်က တစ်ခါမှ မလာဘူး”

ဟိန်းမို ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ချောသစ်က ထွင်းရှုတို့
ခြံဘက် လုံးဝကို ခြေဦး မလှည့်တော့ပါ။

“မလာချင်ပါဘူး”

ချောသစ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ထွင်းရှုကို ရှောင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“လုံးဝကို မတွေ့ချင်တာ”

ဗျာ

သူ့ကို ကြည့်လို့ မရဘူး”

“ထွင်းရှုက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဟိန်းမိုနွဲ့ ပတ်သက်
သည်း သူ အရမ်း ခံစားနေရတယ်”

“တော်ပါ ကိုထူးရယ်၊ အဲဒါတွေ မပြောကြေး”

ကိုထူးက သက်ပြင်မော ရှိက်သည်။

ချောသစ်က စကား စ.မခံ။

“သူ့မှာ အပြစ် မရှိပါဘူး”

“ရှိတာပေါ့”

“ချောသစ် သွေးပူနေသေးလို့ပါ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး သူ ကျိန်းသေသိတယ် မောင် တစ်ခုခု

နေပြီဆိုတာ

“မသိပါဘူး သိရင် ဒီလိုနေပါ့မလား သူ့ခံစားချက်
ဘယ်လိုပဲရှိရဲ့ သူ အဲဒီလောက် ယဉ်ညံ့တဲ့သူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေးနော် ရှေ့နေတွေများလိုက်တာ အား
သူဘက်ကကြီးပါပဲလား”

“အများနဲ့တစ်ယောက် ချောသစ် မှားနေတာ”

ချောသစ်က သူ့ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လာ၏။

“ဘာလဲ ကိုထူး ကျွန်မကို ဒီခေါ်လာပြီး ကော်ဖီတိုက်
တာ သူ့အကြောင်းပြောဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကိုထူးပီးစပ် ပိတ်သွား၏။

ဆက်ပြောနေလိုလည်း ကိုထူး မင်း ထူးမှာကို မဟုတ်
ဘူးဟု သူ့ကိုသူ သတိပေးရသည်။

သူတို့ကိစ္စ သူတို့ဘာသာ ရှင်းကြပါစေလေ သူ ဝင်
ချင်တော့ပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ထွင်းရှု၏ ရင်ထဲကို ချောသစ်ကလည်း တိတိကျကျ
ထားပုံပါ။

မိန်းကလေးပဲ သည်လောက်တော့ သိတာပေါ့။

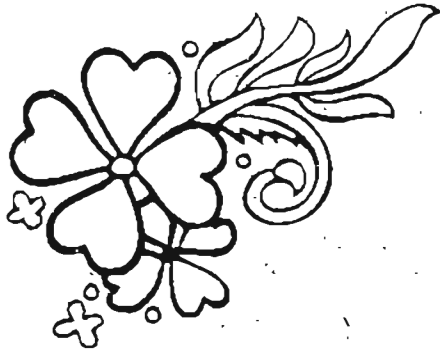
ကိုထူးက နှုတ်ဆိတ်စွာ နေမိတော့၏။

ထွင်းရှုနှင့် ချောသစ်လည်း တစ်ယောက်အပေါ်
တစ်ယောက် နက်ရှိုင်းကြပါသည်။

ထွင်းရှုက ချစ်ခြင်း နက်ရှိုင်းတာ။

ချောသစ်က မုန်းခြင်း နက်ရှိုင်းတာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခန်း(၂၄)

ကိုထူးရောက်လာတော့ သူအိပ်ရာမှ နိုးစ။ ကိုထူးက
အိုင်းထက် ပိုပြီးရှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။

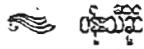
“ထွင်းရှ မင်းနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ကိုထူးက သူ့ကုတင်ဘေးမှာ နံဆွဲထိုင်သည်။ သူယူလာ
သော စားစရာသောက်စရာတွေကို ဒေါ်လုံးဆီ လှမ်းပေး၏။

“ချောသစ် နေမကောင်းဘူးကွ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟုတ်လား”

သူ အဲဒါသွားသည်။ သူ စိတ်တထိုင်ထင် ဖြစ်နေ

မှန်သည်။

“ဗျားတာလား... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အင်း... မူးတယ်၊ သွေးပေါင်ချိန်ကျတယ်၊ သူက

မစားဘူး”

“အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားလို့ ဖြစ်တာလား၊ မင်း

မပေးဘူးလား”

“ဟ... သူက ငါသွားရင် ဆင်းလာချင်မှ ဆင်းလာ

ဆင်းမလာတာ ဗျားတယ်၊ ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက်

ပြောတာပဲ၊ သနားဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟူး...”

ထွင်းရှုက သက်ပြင်းမောရှိုက်သည်။

“ဒါမျိုးက မြန်မြန် အစားထိုး ဖြေသိမ့်ရတာကွ

သူ့ရဲ့တွေ ပူလာရသည်။ ကိုထူးစကားကို သူမကြ

“မင်းက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလိုလားကွာ”

ကိုထူးက ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးနေ၏။

ချောသစ်လို ပြီးပြည့်စုံသော မိန်းကလေးကို ဘယ်သူက

ဘောမကျဘဲနေမှာလဲ။ မကြိုက်ဘဲ ရိုပါ့မလဲ။

သူ ဘာဆက်ပြောရမလဲ၊ ခုလို အရမ်းအားငယ်နေချိန်မှာ

သူက အားပေးချင်ပါသည်။ ဟိန်းဗိုလို မေတ္တာမျိုး ပေးချင်ပါသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် တော်တော်ချစ်ကြတာ”

သူတို့စကားပြောနေတုန်း ချယ်ရီသစ္စာရောက်လာသည်။

“မင်းကို သူ ဘာတွေပြောလဲ”

ဟု သိချင်စွာ မေးကြည့်မိ၏။

ကိုထူးက ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေသည်။

“ရပါတယ်... ပြော”

“မင်းကို စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ငါသိပါကယ်”

“အခုလဲ ငါခေါ်ကြည့်သေးတယ် မလိုက်ဘူး၊ နေထိုင်
မကောင်းဘူးလေ”

“အင်း”

“ဟိန်းဗိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားရတာတွေ ပြောပြော
မင်းကို မကျေနပ်ဘူးတဲ့”

ကိုထူးက အားမနာပါးမနာ ပြောပြသည်။

“မင်းက တစ်ယောက်တည်း ထားသွားတာဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“သူနဲ့လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာ၊ မင်းက ဖုန်း
မရတာ သူ့ဆီဖုန်းမဆက်ဘူး၊ အကြောင်းမကြားဘူးတဲ့”

“အင်း... ထားပါတော့”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ မဖြေရှင်းချင်တော့၊ ရှိစေ။ မင်း ဖြေသာသလိုသာ
တွေးဖြေပါ ချောသစ်ရယ်။

“ချောသစ်ဆီ ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်ကြည့်သင့်တယ်”

“ငါထင်မလားကွ၊ ထင်ရင် ဒီလိုနေပါမလား”

“အင်းလေ... ချောသစ်က မင်းကို ပုံချဖြစ်တင်နေတာ”

“သူ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော”

“ချောသစ်... ကလေးလိုပဲ”

ကိုထူးက ခံစားမှုမရှိသူပီပီ ရယ်နေသေးသည်။ သူ့မှာ
သာ...

“ချောသစ်က တကယ်ပြတ်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းအပေါ်”

ကိုထူး မပြောလည်း သိတော့သိနေပါသည်။

“သူတို့ ဒိတ်ယူထားတာ ဖျက်လိုက်ရပြီ၊ ကုသိုလ်ကံက

ဆန်းတယ်”

“တော်ကွာ... မင်းစကားတွေက”

သူက ဆက်ပြီး မကြားရဲပါ။

သူ ခေါင်းခါမိသည်။ ချယ်ရီသစ္စာလည်း မနီးမဝေးမှာ

ရှိနေတာမို့ ကြားမှာ မလွဲမသွေ။

သူတို့အတွက် ကော်ဖီဖျော်နေသည်။

“ရာသီဥတုက မင်းဘက်ပါတယ်... မင်းရင်ထဲကို ငါဖြင့်

တယ်”

“မင်းကွာ”

ချောသစ်ကသာ သည်စကားတွေ ကြားခွင့်ရလျှင်-

“ချောသစ် ရှေ့ပြောမိရင် မင်းမလွယ်ဘူး”

“ငါဒီလောက် မညံ့ပါဘူး။ ချောသစ် စိတ်အနှောင့်

အယှက်ဖြစ်အောင် ငါက ပြောပါ့မလားကွာ”

ချောသစ်အတွက် သူ စိတ်ပူနေမိသည်။

ကိုထူးကံ ချောသစ်ကို ခပ်ပြောင်ပြောင် ဖွင့်ပြောလိုက်

လျှင်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချောသစ်ရယ်။

“မင်း... ချောသစ်ဆီ ဘာမှာမလဲ”

“မမှာပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုပဲ မှာချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“ချောသစ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် သွားမလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“အဲဒါ စိတ်ချ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်အောင်ပဲ ငါက

လုပ်ပေးမှာ”

“ကဲ... ငါသွားမယ်”

ကိုထူးကံ နှုတ်ဆက်သွားသည်။

သူတစ်ဦးတည်း ပူလောင်စွာကျန်ရစ်၏။

“ကိုထွင်းရ”

“ဗျာ”

“ရှင့် သူငယ်ချင်းက တော်တော်ပွင့်လင်းတယ်နော်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ချယ်ရီသစ္စာမှတ်ချက်ကို သူပြုံးပြီး နားထောင်နေလိုက်
ရသည်။

“တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဒီကောင် စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်... ခင်ဖို့ကောင်း
တယ်”

“ဟိုးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲ ချယ်ရီလည်း ကိုယ့်
အကြောင်း သိမှာပါ”

ချယ်ရီသစ္စာက ပင့်သက်လေးရှိက်သည်။

ချယ်ရီသစ္စာနဲ့စကားတွေ ပြောနေမိပေမယ့် ချောသစ်
အကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲတောက်လျှောက်တွေးနေမိသည်။

ခဏကြာတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ထွင်းမိ၏။

"A better day

ရင်ထဲက အချစ်စစ်အတွက်....

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

Another way....

ဘယ်သူ့မှ ငါ့အနား မရှိ

ငါ့ရဲ့ ရင်ထဲ

နှင်တကယ်ကို စိုးမိုးနေ...

မင်းပေးမယ့်အချစ်များ

တမ်းတကာ...သတိရတယ်...

သူ့အဝေးကြီးကို လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်နေမိ၏။

ချောသစ်ရယ်...

အနာဂတ်စာမျက်နှာတွေကို အလောတကြီး လှန်လှော

အော်ရှုချင်ပါတယ်....

ကိုယ် မင်းနဲ့ချစ်ခွင့်ရမှာလား။

ဒါပေမယ့် ကိုယ် အဲဒီ စာမျက်နှာတွေကို လှန်လည်း

မကြည့်ရဘူး သတ္တိနည်းနေမိပါတယ်ကွာ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဟိန်းဗိုထားရစ်ခဲ့သော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့်
အဝတ်တွေကို ဒေါ်လုံးက သွားပေးခဲ့ပါသည်။

ချောသစ်နှင့်သူ အဆင်မပြေကြပါ။

“ချောသစ် ဘာပြောလဲ”

သူ့ကိုမြင်လျှင် စိတ်ဆိုးနေဦးမှာမို့ ဒေါ်လုံးနှင့်ပဲ ပိုစေတာ
ပါ။

“မပြောပါဘူးကွယ်၊ ခုမှ လာပို့တာလားတဲ့၊ အဲဒါပဲ
ပြောတယ်”

သူ လက်နှစ်ဘက်ပိုက်ထားရင်း သက်ပြင်းရှိက်မိသည်
ကိုယ်ကို ဘယ်တော့မှ အမြင်ရှင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး
အမြဲ သံသယဝင်နေမှာပဲဆိုတာ မျှော်လင့်နေမိသည်။

မင်း ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ကို မချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ သိပါတယ်

မင်းချစ်ခဲ့တာ၊ အမြတ်တနိုးချစ်ခဲ့တာ ဟိန်းဗို။

တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဟိန်းဗိုရဲ့ကွန်ပျူတာ
လက်တွေ့ကလေးကို ကိုယ်တိတ်တိတ်ကလေး သိမ်းဖွက်ထား
တယ်၊ အဲဒါ မင်း မသိဘူး။

အခန်း(၂၅)

သူ့ဆီ ချောသစ်ဖုန်းဆက်တော့ သူ့ အလွန်တစ်ရာ အံ့သြ
မိသည်။

သိပ်မယုံချင်။

“ကိုထွင်းရှို”

“ဟင်... ချောသစ်လား”

“ဟုတ်လား... ချောသစ်လား”

သူ ဆက်တိုက်မေးမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြော... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ အလျှင်စလို မေးမိပေမယ်...

“မောင်ပစ္စည်းတွေ ကြည့်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချောသစ်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ သူ့အတွက်

ဆန်းနေသည်။

“အဲဒီမှာ ကျန်သေးလားဟင်”

“ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

သူမက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“ဟိုလေ...”

“ရပါတယ်ပြောပါ”

ပစ္စည်းတစ်ခု လိုနေလို့ပါ”

“ဗျာ”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“အဲဒါကြောင့် ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“မောင်လက်တော့ပုံ Computer လေးပါ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ထွင်းရှာရင်ထဲ ဝုန်းခနဲ မြည်လာ၏။ ချက်ချင်းပဲ ဇောချွေး

လာရသည်။

သူမက ဘာလို့ သူ့ကို မယုံသင်္ကာ မေးရတာလဲ။

သူသိမ်းထားတာ သိနေသလား။

“ကိုထွင်းရှာ”

“ဗျာ”

“အထားမှားနေသလားလို့ပါ၊ တွေ့မိသလား”

“မတွေ့မိပါဘူး”

သူ မပေးချင်လို့ပါ၊ လုံးဝမပေးချင်၊ မြောင်ငြင်းရုံသာ

သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“သူ့အမြဲသုံးလို့လား”

“အင်း... အမြဲသုံးတယ်၊ ဘယ်မှာ ထားသွားလဲသာ မသိ

တာ”

“အဲဒါ ချောသစ် လိုချင်တယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟုတ်ကဲ့ ရှာကြည့်ပါမယ်”

သူမ ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရသည်။

“ကိုထွင်းရှုတို့ အိမ်မှာပဲ ရှိမှာပါ”

“ချောသစ်ရာချင်ရင် လာရှာလိုရပါတယ်”

“အိုး... မဟုတ်ပါဘူး၊ သံသယဖြစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

တောင်းတောင်းပန်ပန် ဖြေရှင်းသည်။

သူ့ကို သေကာတာ သူသိပါသည်။

“ကျွန်တော် သေချာရှာကြည့်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချောသစ်ကို ပြန်ပေးပါ”

ဒါမှလည်း ချောသစ် ကျေနပ်နိုင်မယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှာကြည့်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း”

ဒီထက်ပိုပြီး မပြောတတ်ဘူး”

“ရှင်ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးဗျာ”

“တွေ့တော့ခင်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် ယူထား တယ်လို့ ထင်နေတာလား”

“သိနိုင်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော် အမှတ်တရ သိမ်းထားချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ကျွန်မက တစ်ကယ်သက်ဆိုင်တဲ့သူပါ”

“ကျွန်တော်က ဘာလို့ယူထားရမှာလဲဗျာ”

“မယူထားရင် တွေ့အောင်ရှာထားပေးပါ”

“အင်း”

သူ ပုန်းဘေးမှာ အကြာကြီး ထိုင်နေမိသည်။

ချောသစ်ရယ်

ကိုယ် အဒီလက်ကပ်ပေးကို တစ်သက်လုံး သိမ်း

တစ်ပါးရစေတော့”

မင်းကို ကိုယ်တယ်လို့မှ ပြန်မပေးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။

မင်းတို့နှစ်ယောက်ပိုင် သက်တော့ပဲကလေးဆိုပေမယ့်

သိအကြောင်းတွေ အများကြီးပါတယ်၊ ချောသစ် မသိသေးတဲ့

သိအကြောင်းတွေ အဲဒါကြောင့် ပြန်မပေးချင်ဘူး။

ပြန်မပေးနိုင်တာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါ။

အမှန်တရားတွေကို ချောသစ် မသိသေးပါ။

သူက ချောသစ်ကို လျှော့တွက်ထားမိခဲ့တာပါ။ ဟိန်း...

လက်တွေ့ပုံကလေးကို ချောသစ်က သိနေသည်။

သူ့အပေါ် ချောသစ် ယုံမှားမဟုတ်၊ တမင်မပေးတာ

ညစ်တာဟု ကျိမ်းသေထင်မှာ။ ကျကျနန ရဲ့ချမှား...

ချောသစ်ရယ်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ကိုယ့်ကို မုန်းလက်စနဲ့ မုန်းနေပါတော့။

မင်းမသိသေးတဲ့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက ကိစ္စတွေ

ချစ်သူ ဟိန်းမိုက လျှောက်ရေးထားခဲ့တယ်။

မင်းကို အဲဒါလေး ပြန်ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ချောသစ်

ရယ်...

ကိုယ်ပဲ အမှတ်တရ ယူထားပါရစေတော့။

မင်းအထင်လွဲတာ၊ ရန်တွေတာ၊ မုန်းတာ ကိုယ်အတွက်

ရိုးနေပါပြီ။ မဆန်းတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မင်းဆီက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရတာ

အကုန် လက်ခံတယ်။ မင်းပေးတာ ဝေဒနာတွေဆိုလည်း ကိုယ်

ကျေနပ်စွာနဲ့ လက်ခံသိမ်းထားမှာပါ။

ကိုယ်အမြဲတမ်း ရရှိခဲ့တာက...

အစိမ်းရောင် ရေညှိတွေ ဖုံးလွှမ်းထားတတ်တဲ့ မင်းရဲ့

အလုံးတွေပါ။

မင်းစကားလုံးတွေက ကိုယ့်ရင်ကို ကျားလက်သည်းတွေ

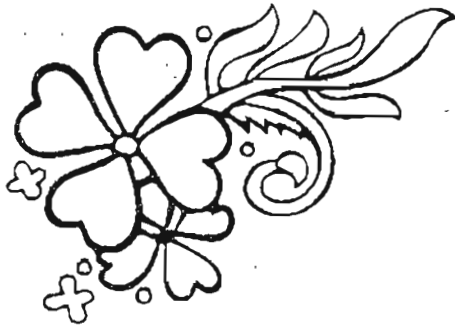
ပဲ နာကျင်အောင် ကုတ်ခြစ်တတ်တယ်။

ပေးဆပ်ရင်းနဲ့ ချစ်နေရတာတွေ ကိုယ်ပျော်ပါတယ်။

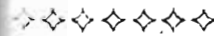
မင်းအတွက်ဆို ဘာပဲ စတေးရ စတေးရ။

စတေးဝံ့သူပါ။

အခန်း(၂၆)

ထွင်းရှု နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ဖေဖေက ပြောပြပြီ။
မေမေ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးသော ကြက်ပေါင်းရည်နှင့် ဘဲသား
ဆန်ပြုတ်ကို ချောသစ်အား သွားပို့ခိုင်းသည်။

“အမုန်းတွေ သင်ပုန်းခြေလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ဖေဖေက ချောသစ်စိတ်ကို နားလည်နေပါသည်။

“ဒီဒီ... ချောသစ် မသွားချင်ဘူး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“သတင်းမေး သွားလိုက်ပါ။ သူ့ခင်ဗျာ မိဘ မိသားစု ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေကလည်း အဝေးကြီးမှာ”

ချောသစ်က ပင့်သက်ရှိက်သည်။

ဒီဒီစကားကို မငြင်းဆန်ချင်။

ပြီးတော့ သူ့အိမ်ဘက်သွားလျှင် မောင်လက်တော့ ကွန်ပျူတာလေးကို တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်မည်။

“ပြီးရော... ချောသစ် သွားပို့လိုက်မယ်”

စောစောကပဲ ကိုထူး အပြင်ထွက်သွားတာ လှမ်းမြင် လိုက်ပါသည်။ ကိုထူးက ထွင်းရှုနှင့် လာနေပေးတာ ကြာပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုထူးက ခင်စရာကောင်းသည် ကိုထွင်းရတယ် မဟုတ်။ ပကတိ ရိုးသားသည် စကားပြောလည်း ဖွင့်ဖွင့် လင်းလင်း။

ထွင်းရှုထက်စာရင် ပိုခင်စရာကောင်းသည်။

မေမေပေးသော သုံးဆင့်ချိုင့်ကို လှမ်းယူပြီး ထွက်လာ ခဲ့၏။

ဒေါ်လုံးက သူမကို ဆီးကြို တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။

“သမီးလေး... လာ လာ၊ မောင်ထွင်းရှု ခုနပ် အိပ်ပျော် သွားတယ်၊ အဖျားကြီးလိုက်တာ တစ်ရာသုံး တစ်ရာလေး ခိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လုံးကို ချိုင့်လှမ်းပေးမိ၏။ ဒေါ်လုံးက...

“အပေါ်တက်သွား သမီး ဒေါ်လုံး လိုက်လာမယ်”

ဟု ဆိုတာမို့ ချောသစ်လည်း အခွင့်အရေးရတုန်း တက် လာခဲ့၏။ သူ့အခန်းတံခါးက “ဟ” နေပါသည်။

ချောသစ်ခြေသံ ဖွဖွနှင့် လျှောက်လာမိ၏။

သူက မျက်လုံးနှစ်ဖက်ပိတ်ကာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော
ကျနေ၏။ ချောသစ်က အခန်းထဲ ဝေ့ဝဲရှာကြည့်မိ၏။

ဟင်... ကြည့်စမ်း။

စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတာ မောင့်လက်တော့ပုံကလေး
မဟုတ်လား။ ဒါကို တမင် ယူထားတာပါလား။

ချောသစ် ပြန်တောင်းနေတာကို မပေးခဲ့။

ဒါဟာ မရိုးသားမှု။

မောင့်လက်တော့ပုံထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလို့ ထွင်းရှာ
လို့ရတာလဲ။ သိမ်းဆည်းထားချင်တာလဲ။

ချောသစ်ရင်ထဲ တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာရသည်။

လက်တော့ပုံကွန်ပျူတာကလေးကို ကယျာကယျာ သွား
ယူမိ၏။ သေချာပါသည်။

ဒါ... မောင့်လက်တော့ပုံ ကွန်ပျူတာကလေးပါ။

“ချောသစ် က မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲစွာနှင့် မောင်မြတ်နိုး
သော ကွန်ပျူတာကလေးကို လက်နှင့်ဖွဖွစမ်းကြည့်မိပါသည်။

မောင်ရယ် မောင်ရယ်

မောင်လက်တော့ပုံကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်း
ကပ်ကာ ထွင်းရှာတာကို မျက်လုံးစူးစူးများနှင့် မကျေမနပ် ကြည့်
မိ၏။

တစ်ခုခု မရိုးသားတာ တွေ့လိုက်တော့ ရှင်ကို ခွင့်မလွှတ်

ဘူး ဆိုတာ ရှင်မှတ်ထား ကိုထွင်းရှာ။

ရှင်ပေါ့ဆမှုကြောင့် ချောသစ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးချစ်သူ ဆုံးရှုံး
သွားရတာ ရှင်ကို စိတ်နာတယ်။

ထိုအခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ ချက်ချင်းခြေလှမ်းမိ၏။

ဒေါ်လုံး တက်လာတာပင် မစောင့်တော့ပါ။

ထွင်းရှာ ချောသစ်ကျောပြင်ကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်
တာ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

ချောသစ်က ရင်ခွင်ထဲတင်းတင်းပိုက်ထားမှတော့ သူ
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ပြန်တောင်းလိုလည်း ရမှာမဟုတ်။

ဟိန်းဗို၏ ချစ်သူဇနီးလောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့်
ထိုပစ္စည်းကို ပြန်ပေးလိုက်ရမှာပါ။

သူက နေလည်းမကောင်းတော့ ချောသစ်ကို ထပြန်
မထားချင်၊ မတောင်းပန်ချင်။

အဖြစ်မှန်ကို မင်းလည်း သိသင့်တာပဲ မဟုတ်လား။

ထွင်းရှု လက်လျှော့လိုက်၏။

* * *

မောင်ကွန်ပျူတာလေးကို ဖွင့်ကာ ချောသစ် လေးလေး
ကလေး ကြည့်နေမိပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဖြေလိုမရ။

တဆစ်ဆစ်နာကျင်လာမိသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မောင်ရယ်...

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ...။

ဘာလိုနေမကောင်းတာကို ဖွင့်မပြောဘဲ ကြိတ်မှိတ်နေ
ခဲ့ရတာလဲ။

မောင် မတရားဘူး။

မောင်အကြောင်းတွေကို မောင်မရှိတော့မှ ချောသစ်
သိခွင့်ရတော့တယ်။

ချစ်သော ချောသစ်...

မောင် ခုတစ်လော နေမကောင်းဘူး။

မောတယ် အသက်ရှူမဝဘူး။

ခေါင်းလည်း မူးတယ်။

ချစ်ကလေး သိရင် စိတ်ပူနေမှာ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၁၂၇ ၈၃. ပဒေသိယံ

ထွင်းရှုက ဆေးခန်းပြဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။

မောင်က သွားမပြချင်သေးဘူး။

မင်္ဂလာညေခဲပွဲပြီးမှပဲ သွားမယ် ။

မောင် သွေးတိုးတာလား မသိပါဘူးကွာ

ချောသစ်က ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေ
သုတ်ပစ်သည်။

ထွင်းရှု

မင်းအပေါ် ငါတရားရဲ့လားကွာ

ငါ မင်းအပေါ် မတရားသလို ဖြစ်နေပြီလား။

မင်းက ငါ့ချစ်သူကလေးမှန်း မသိဘဲ ချောသစ်ကို
ချစ်သွားခဲ့တာ။

မင်းမှာ လုံးဝ အပြစ်မရှိပါဘူး။

မင်းကို လူကြီးတွေက ချောသစ်နဲ့ သဘောတူတာလည်း

ဆက်မှ ကိုထူးပြောလို့ သိရတာ။

မင်းရင်ထဲက ချောသစ်ကို ငါ လှယူတာမဟုတ်ဘူး။

အမှတ်တမဲ့ မင်းနဲ့လုံးသားကို တိုက်ခတ်မိခဲ့တာပါ။

ငါတို့ မင်္ဂလာပွဲကို မင်း မတတ်ချင်ဘူးလား။

ငါ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။

မင်းခံစားနေရတာ ငါသိတယ်။

ငါ့ကို ကိုထူး ပြောပြပြီးသား။

မင်း ချောသစ်အပေါ် ဘယ်လောက်နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း

ကြည်နိုးခဲ့သလဲဆိုတာ...

ချောသစ်က ကွန်ပျူတာကို ပိတ်လိုက်သည်။

မသိချင်တော့ပါ။ ဆက်ပြီး မဖတ်ချင်။

ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာ၏။ မွန်းကြပ်လာ၏။

ဝရန်တာဘက် ထွက်ရပ်ကာ အကြာကြီး ငြိမ်နေမိ၏။
မောင်က သူ့ သူငယ်ချင်းကို ဂရုဏာသက်နေခဲ့သည်။
ကိုထွင်းရှုကို ချောသစ်က တစ်ချိန်လုံး လူဆိုးဟု ထင်နေ
ခဲ့ပြီး မောင်က တစ်ချိန်လုံး လူကောင်းဟု ထင်နေခဲ့ပါသည်။
အမြင်ချင်း မတူ။

မောင်ပဲ မှားသလား။ ချောသစ်ပဲ မှားတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်သူငယ်ချင်းကို ချောသစ် အထင်အမြင်
ခဲ့မိပါတယ်။ မုန်းလည်း မုန်းခဲ့တယ်။

သူက ချောသစ်အပေါ် မရိုးသားတော့ မောင် မရှိတော့
တာ သူ ဝမ်းသာမှာပဲလို့ မထင်စကောင်း ထင်ခဲ့မိပါတယ်။

ချောသစ် အရမ်းလွန်သွားသလား။

သည်ကွန်ပျူတာလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိရင် ချောသစ်
ဒါတွေ အားလုံးသိသွားမှာပဲဆိုပြီး ကိုထွင်းရှု ဖွက်ထားခဲ့တာ
တမင်ပြန်မပေးခဲ့တာပါ။

ချောသစ် အိပ်ရာထက်မှာ သွားလှဲကာနေမိ၏။

ကိုထွင်းရှုကို ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲ။

ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ မသိတော့ပါ။

အခန်း(၂၇)

◆◆◆◆◆◆◆◆

ခရာသစ် မေးခန့် အိပ်ပျော်သွားတော့ မောင်ကို
အိပ်မက် မက်သည်။

မောင်က ကိုထွင်းရအကြောင်းတွေ ပြောနေသည်။
ကိုထွင်းရကို မောင်က ပခုံးဖက်ထားသည်။

ဖျတ်ခနဲနိုးလာတော့ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ငေါက်
ခနဲ ထထိုင်မိ၏။

မောင်ရယ်...။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ချောသစ် အစွဲအလမ်းကြီးပြီး မက်တာဖြစ်မှာပါ။

စဉ်းစားတာတွေ သိပ်များသွားလို့။

မောင်က ကိုထွင်းရှုနဲ့ ချောသစ်ကို သဘောတူတာ

ဟုတ်ပေလောက်ပါဘူးနော်...။

မောင်... စိတ်ချပါ။

ကိုထွင်းရှုကို ချောသစ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်

ပါမယ်။ နေကောင်းလာအောင်လည်း စရစိုက်ပါမယ်။

ချောသစ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

* * *

ချောသစ်က လက်တော့ကွန်ပျူတာလေးကို သူ့နေ

သူ ပြန်ထားလိုက်ပြီး ထွင်းရှု ကုတင်ဘေးနား ကပ်သွား၏။

အဖျားမကျသေးပါလားနော်။

ချောသစ်ပဲ ရေချိုးပြီးစမို့လို့လား မသိပါ။

ဒေါ်လုံးက ဆန်ပြုတ်ကို ပူအောင်နွေးလာပေး၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သမီး နေ့ခင်းပြန်သွားကတည်းက မထသေးတာ။

သက်သာဘူး ထင်ပါရဲ့။

ကိုထူးလည်း... မလာသေးဘူး။

ဟုတ်တယ်၊ ဒီသူငယ်လည်း သွားတာ ကြာလိုက်တာ။

သူနီးလာရင် သမီးတိုက်ပေးပါမယ်။ ဒေါ်လုံး ထားခဲ့လေ။

သမီး ခဏစောင့်ပေးမယ် ဒေါ်လုံး လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ရတယ်။

အေးကွယ်၊ အဒေါ် ရေချိုးအုံးမယ်။

ချောသစ်က အခန်းပြင်ဘက်က ခုံမှာ သွားထိုင်ပြီး

အူရင်းတစ်အုပ် ဖတ်နေ၏။

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ...

ချောသစ်.. ချောသစ်...မလုပ်နဲ့...

ချောသစ်

စူးစူးဝါးဝါးအော်စပ်ကြောင့် ချောသစ် ကမန်းကတန်း

အခန်းထဲ ဝင်သွားမိသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကိုထွင်းရှ... ကိုထွင်းရှ”

သူ ယောင်အော်ခေါ်နေပါလား။

အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေရောသလား။

“ကိုထွင်းရှ... သတိထားပါဦး၊ နိုးပြီလား”

“ချော...သစ်”

သူက ဗလုံးဗထွေး ခေါ်ပြီး ချောသစ်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။ အသက်ရှသံလည်း တစ်အားမြန်ပြီး ကိုယ်တွေက တဂိုဏ်းနှင့် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေ၏။

BURMESE
CLASSIC

“ရေပတ်တိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ စောင့်အထူးကြီး ဖယ်မယ်”
အရမ်းပူနေပြီ”

သူက ချောသစ်လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဖမ်းဆွဲထား

“ခဏလွှတ်ပါ၊ ရင်ဘတ်လေတိုက်ရင် မဖြစ်တော့”

“ချောသစ် ဒီနားမှာပဲနေပါ”

သူက စိုးရိမ်တကြီး ပြောလာ၏။

“နေပါတယ် ဘယ်မှ မသွားဘူး ကိုထူးကိုလည်း ဖုန်း

ဆက်ပေးမယ်”

ချောသစ်က သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

“ဟောလစ်သောက်ပြီး ဆေးသောက်ရမယ်”

ချောသစ်က သူ ဖမ်းဆုပ်ထားသောလက်ကို အသာအယာဖယ်ကာ သူ့အတွက် ဟောလစ်ပူပူတစ်ခွက်ဖျော်၏။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ကိုထွင်းရှက ဂရုဏာသက်ချင်စရာ။

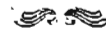
သူ့အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

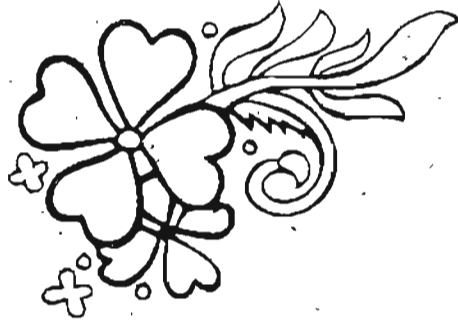
ချယ်ရီသစ္စာ...

ရှင်ဘာလို၊ ရောက်မလာတာလဲ။

တကယ်ဆို ကိုထွင်းရှကို ရှင် ပြုစုဂရုစိုက်သင့်တာ။

ချောသစ် ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။

အခန်း(၂၈)

ကိုထူးနှင့် အတူတူပါလာသော ချယ်ရီသစ္စာကို
ချောသစ်က မသိမသာ အကဲခတ်မိ၏။

လှပကြော့ရှင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားပြီး ရေမွှေးနံ့က တစ်ခန်း
လုံး သင်းယုံ့ကာနေ၏။

“ချယ်ရီ... ရေမွှေးနံ့ စူးလွန်းတယ်၊ ငါမခံနိုင်ဘူး”

ဟု ထွင်းရှုကာ အားမနာနိုင်ဘဲ ပြောသည်။

နေမကောင်းချိန်ဆို အနံ့စူးရှရှတွေ မခံနိုင်တာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါသည်။

“ထွင်းရှရယ်... လုပ်ပြီ၊ နင်ကတော့၊ အေးလေ၊ ငါ့မှာ အဝတ်စား အပိုပါတယ် လဲလိုက်မယ်၊ ငါ ဒီမှာနေပြီး နင့်ကို ကြည့်ပေးမယ်”

ထွင်းရှက ဘာမှ ပြန်မပြော။

ချယ်ရီသစ္စာကို ကိုထူး ခေါ်ခဲ့တာပဲဖြစ်မည်။

သူတို့ကြားထဲမှာ ချောသစ် ဝင်မပြောချင်ပါ။

အသာကလေး ဘေးထွက်နေမိသည်။

ကိုထွင်းရှကို ဂရုစိုက်မည့်သူ ရှိလာလျှင် ချောသစ်က စိတ်အေးလက်အေး ပြန်သွားမှာပါ။

မနာလိုလည်း မဖြစ်ပါ။

လောလောဆယ် အချစ်ဇနီးလောင်ခြင်း၊ ချစ်သူထားရမှာ ဝန်လေးခြင်းနှင့်အတူ ထိုကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲမထည့်ချင်သေးဘဲ

မောင်...

ရေဆက်လျှောက်ရမယ်၊ အနာဂတ်ကာလအတွက် အဖော်တစ်ယောက်တော့ လိုအပ်တာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့်... မောင် ခွဲခွာသွားတာ တစ်နှစ်မပြည့်မချင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ချောသစ် ခေါင်းမညှိမ့်ဘူး၊ လက်မခံဘူး။ မောင်ကိုပဲ သတိရနေမှာပါ။

အစားမထိုးချင်ပါဘူး။

မောင်ကို သတိရနေတာ ချောသစ် ကျေနပ်ပါတယ်။

* * *

“ချောသစ်”

“အခန်းထဲက ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တော့ ထွင်းရှက လှမ်းခေါ်ပါသည်။ ချောသစ် ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

“အိမ်ပြန်မလို့လား”

ချောသစ်က သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိပ်၏။

“ခဏနေရင် ပြန်လာမှာလား”

သူက ချောသစ်ကို မသွားစေချင်။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်။ စောစောက အိပ်မက်ထဲကလို ချောသစ် ထွက်ပြေးသွားရင် အခက်။

“ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မကြာဘူးမဟုတ်လား”

ချောသစ်က သူ့ကုတင်ဘေးနား ပြန်လျှောက်လာ၏။

သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

ကိုယ်ပူ နည်းနည်းကျသွားပါပြီ။

ဘာလို့ ကလေးဆိုးကြီးလို လုပ်နေရတာလဲ။

ကိုထူးရော ချယ်ရီသစ္စာရော ရှိနေရက်သားနဲ့...။

“ကျွန်တော် ချောသစ်ကို ချစ်တယ်”

သူက တိုးတိုးပြောသည်။

ချောသစ်က ပင့်သက်ရှိက်သည်။

သိပြီးသားပါ...။

“တစ်နှစ်စောင့်ပါ”

“ဗျာ”

သူ့မျက်နှာက အဖျားရှိန်ကြောင့် နှမ်းနေ၏။

“ချောသစ်က သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမိ၏။

“တစ်နှစ်အတောအတွင်း ကျွန်မချစ်သူ မထားချင်သေး

သ့ပါ”

ဟု မျက်လွှာချကာ ရှင်းပြမိ၏။

သူက သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“စောင့်နိုင်မှလည်း စောင့်ပါ”

၂၄၀ နေ့သီချင်း

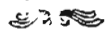
ချောသစ်က သူ့ကို အားနာမိ၏။

ထွင်းရုက တစ်ချက်ပြုံးသည်။

ကျေနပ်သောအပြုံး။

“တစ်နှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်...နှစ်နှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်...သုံးနှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ကျွန်တော် စောင့်နိုင်ပါတယ် ချောသစ်ရယ်...”

မင်းသိန်း

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦